

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETO XI. — ŠTEV. 182
M A R E C 1 9 4 3

LA VIDA ESPIRITUAL

AÑO XI. — NUM. 182
M A R Z O 1 9 4 3

EL CRISTO REDENTOR DE LOS ANDES

A la altura de 400 m, donde cruza la carretera internacional el punto más alto de los Andes, en el límite entre Argentina y Chile, se levanta el grandioso monumento al Cristo Redentor como símbolo de la paz que ha de reinar en el continente sudamericano.

Allí se encuentra también la estación meteorológica. En el fondo se divisa la cumbre del Aconcagua, donde perdió la vida el P. José Kastelic, el 8 de marzo 1940, de cuya muerte conmemora el aniversario la Colectividad yugoslava el 14 de marzo con la misa en S. Rosa.

De Chile vino, días pasados, una agradable sorpresa para la Colectividad yugoslava. Nos visitó el Rev. P. Salesiano Francisco Schnurer. Hace doce años llegó como estudiante a Chile. Dos años ha celebró allí su primera misa. Hemos tenido la alegría, de agasajarlo y el de ver en su derredor los amigos de su juventud, los vecinos de su pueblo, y sus propios hermanos... No pudo contener la emoción, cuando, después de tantos años, oyó otra vez los cantos de su patria y tuvo la dicha de poder celebrar la santa misa entre sus connacionales.

La foto de abajo recuerda la fiesta en Berisso, donde vive el hermano del agasajado, que le organizó después de la misa un gran banquete. El domingo 7. de febrero se repitió la misa solemne y el banquete, que ofreció al padre compatriota la Sociedad "Eslovenia" en Avellaneda.

Zgornja slika nam kaže spomenik Kristusa Odrašenika v Andih, na najvišji točki ceste v Čile, in na čilski meji. V ozadju je videti Akonkaguo, kjer je pred tremi leti našel smrt med večnimi snegovi rajni P. Jože Kastelic.

Spodnja slika pa predstavlja vdeležence novomašne gostije v Berissu, kjer je imel 31. januarja novemašno slovesnost čast. Franjo Januš, doma iz Cankove v Prekmurju, pa je še ko dijak prišel v Čile in bil pred dvema leti posvečen v mašnika. V Berissu ima brata v Buenos Airesu ima sestro. Njima je najprej veljal njegov obisk nato pa vsem rojakom, ki so njegov obisk z veseljem proslavili tako v Berissu kakor na Avellanedi.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefón 48-3361 (48-0095)

Klički od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Telefón 59-6413

Registro de Prop. Intelectual 81190

CERKVENI VESTNIK

7. marca: Maša na Paternalu za Franca Brkljačič, zapoje žalni zbor. Pri sv. Rozi ob 12 uri za Emila Kravcs.

Molitve na Paternalu.

14. marca: Maša na Avellanedi za stariše Kukovič.

Pri sv. Rozi ob 12 uri obl. za rajnega Jožeta Kastelic.

Molitve na Paternalu, Križev pot.

19. marca: Ob 12 uri pri sv. Rozi za Jožefa Mežnaršič.

21. marca: Maša na Paternalu za Jožefa Majer.

Pri sv. Rozi za rajne družine Breščak.

Molitve na Avellan., Križev pot.

28. marca: Maša na Avellanedi za stariše Kozic.

Pri sv. Rozi ob 12 za Leopolda Kralj.

Molitve na Paternalu, Križev pot.

Krščen je bil Juan Carlos Klajnšek v baziliki sv. Roze.

BRATOVŠČINA ROŽNEGA VENCA

praznuje ta mesec že obletnico svoje obnove.

Na Avellanedi se bo proslavila z malo zabavico, ki se bo vršila 21. marca s čanjko in s predstavo popoldne ob 16 uri.

Na Paternalu pa bomo blagoslovili novo zastavo, ki je sedaj že gotova.

Ta slovesnost se bo vršila 16. maja, ko bo ob enem prvo sveto Obhajilo in veliko nočno sv. Obhajilo za vse rojake.

Nadaljna zbirka za zastavo: Iz zbirke Tončke Bratuž: Bratuž Mirko, Trampuž Jože, Stanko Bratuž po 5 \$ vsak. Franc Trošt 1.—, Krkoč A. 3.—, M. F. 0.50.

Iz zbirke Vide Čebren: Po 1.— \$ Ozbič, Širok, Gerbec, Germek, Jakončič, Renko, Purič, Zavrtanik, Jakončič, Kuljat, M. K. in skupno v manjših zneskih 22.35. Nadalje so darovali: Marija Horvat 5.—, Kovčič 1.—, Planinšek 1.—, Trampuž J. 2.—, Levpušček 1.—, N. N. 5.— Skupno 67.85 \$. Prejšnja zbirka 320.—. Skupno 387.65 \$.

IZ UPRAVE

najprej naj se zahvalim kot lastnik Duhovnega življenja rojakom na jugu, ki so se izkazali prav radodarne in so mi poleg naročnine za Duhovno življenje prispevali toliko, da je krit ves potni strošek.

Nadalje gre zahvala tudi ostalim naročnikom, ki so prispevali za tiskovni sklad: Domicelj 8.—, Kavčič 3.—, Šimon 1.—, Grežer 3.—, Furlan P. 2.—, Lukovič L. 5.—, Ušaj M. de C. 1.—, Bole 1.—, Repič 3.—, Novak 1.—, S. de Žiberna 1.—. Skupno 29.— \$.

Naročniki, skrbite, da ne zastanete z naročnino. Vsi vidite, da Duhovno življenje redno izhaja. Če komu v redu ne pride, naj se pritoži, da vidimo, če je napaden naslov ali kje je vzrok. Bodite točni s plačanjem. Rojaki iz notranjosti pošljite s poštami boni, ki so najcenejši način. Bone naslovite na Juan Hladnik. Priložite kaj tudi za tiskovni sklad!

“LA VIDA ESPIRITUAL”

es una revista mensual de la Colectividad Eslovena.

Invitamos a los simpatizantes que también se suscriban y consigan suscritores y avisos para contribuir al seguro sostenimiento de esta revista. El abono es solo de 2 \$ anuales.

EL DIRECTOR de la Revista es el capellán de la Colectividad, Pbro. Juan Hladnik, residente en la Par. Santa Rosa de Lima, Pasco 431. Telef.: 48-3361 y 0095.

ADMINISTRACION: Paz Soldán 4924. Tel. 59-6413.

HORIZONTES SOMBRIOS

Nos vienen de la patria noticias desconcertantes. Ya no nos sorprenden las matanzas en masa, las destrucciones de los pueblos, ejecuciones de los rehenes y detenciones por los invasores.

Lo que es más doloroso es el proceder del llamado “Frente libertador”, formación distinta de los “guerrilleros” del general Mihailovich. En el “Frente libertador” se han agrupado los elementos que se negaron a someterse a Mihailovich, algunos por su orientación izquierdista, otros por no querer tolerar ninguna disciplina. Es un error fatal! Primero por dividirse así las fuerzas tan valiosas en la común lucha libertadora y luego por el proceder de aquellos elementos oscuros que, en lugar de beneficiar a su pueblo, lo enlutan más todavía con su proceder irreflexivo provocando matanzas y arrasamientos de pueblos enteros por el invasor, que busca vengarse en el pueblo indefenso, al no poder hallar a los causantes de asaltos y ataques sorpresivos.

Pero hay, aún, cosa peor. Ultimamente nos han venido noticias, de que los integrantes de aquel “frente” dieron muerte a unos cuantos hombres de gran prestigio, entre ellos también a sacerdotes y, para colmo de desgracias, eran sacerdotes de los más buenos, más dignos, más queridos.

No han podido tener otro motivo que el odio, sea personal, sea aquel odio de los malvados que aborrecen todo lo que es sublime, lo que recuerda a Dios y la eternidad. Conocemos ya 5 de estos casos en Eslovenia.

A la vez que lamentamos tales pérdidas, quedamos con una angustia indecible al contemplar la profundidad de la tragedia que deprime a nuestro pueblo y que lo espera todavía al terminar la guerra, porque el proceder de tales elementos irresponsables, causa heridas más profundas aún que el invasor mismo.

Tal situación lamentable nos explica también el hecho, de haber dejado Hitler a la libertad a todos los criminales detenidos en Eslovenia, valiéndose el nazismo de tipos semejantes para provocar más complicaciones entre el pueblo.

Sólo Dios puede hallar una solución consoladora.

POZIV VOJNIM OBVEZANCEM

Jugoslovansko poslanstvo v Buenos Airesu poziva vse Jugoslovane vojne obvezance od 20 do 40 leta, ki žive v Argentini, Urugvaj in Paragvaj, da se prijavijo pismeno ali osebno poslanstvu (Av. de Mayo 1370/III) tekom enega meseca radi pregleda in odreditve za vojno dolžnost.

Opozarja vse jugoslovanske državljane vojne obvezance, da bodo zgubili vso zaščito jugoslovanskega poslanstva in konzulata, kateri se ne javijo v napovedanem času. To pomeni, da ne bodo imeli več ničesar iskati na poslanstvu v zaščito svojih koristi, ne radi potnih listov itd.

Buenos Aires, 17. februarja 1943.

Odpravnik poslov, svetnik dr. Filip Dominiković

MOLITVE ZA MIR V CHICAGU

Ogromni prostor Soldier Field je bil preurejen v javno svetišče in na povabilo nadškofa Stritcha ga je napolnilo verno občinstvo iz Chicaga in okolice do zadnjega kottička. Vršila se je ta večer ura molitve, molitve za dosego pravičnega miru in za ameriške vojake, da bi jih Bog hranil v svoji pravičnosti in ljubezni. Okrog 120,000 ljudi je prihitelo, da se udeleži teh pobožnosti.

Obrede je vodil nadškof Stritch, ki se je v svoji molitvi skliceval na to, da je Amerika vzgojila svoje sinove za mir in za koristno delo ter jih učila ljubezni do bližnjega, toda ti sinovi so bili na izzivanje napadalcev primorani, zbrati se pod zastavo. Naj ti sinovi žive v Bogu, je končal nadškof svojo molitev, “s Tvojim blaženim Sinom Jezusom. Naj bodo nosilci Njegove pravičnosti in se ohranijo v Njegovi ljubezni.”

Pobožnost, ki se je vršila pod pokroviteljstvom združenih Holy Name društev, se je otvorila z veličastno procesijo, v kateri je tvorilo posebno slikovit prizor kakih 5.000 ministrantov. Med mnogoštevilno navzočo duhovščino je bilo tudi osem škofov.

DR. NATLAČENA MARKA

je zadel smrt dne 13. oktobra, kakor smo dobili naknadno obvestilo. mrt mu je zadal neznanec, tako kot smo že javili.

Dr. Natlačen je imel edino željo, da olajša kar najbolj mogoče položaj naroda pod italijansko oblastjo. Da bi se omejilo prelivanje slovenske krvi, se je odločil, da se odpove svoji bodoči politični karijeri. Po končani vojski naj v osvobodjeni domovini vzamejo v roke drugi vodstvo naroda, on pa je prevzel odločno vlogo prehodne žrtve in skušal vzdržati toleranost napram vsiljivemu tujcu.

Ljudje, ki opazujejo dogodke iz dalje, ne vidijo solz in trpljenja, katerega povzročajo nepremišljeni nastopi in ne tehtajo, ali so žrtve v kakem sorazmerju z uspehom in s tem, kar bi zasluženi narod rad dosegel... Tisti, kateri žive sredi naroda pa nosijo njegovo gorje in zato razumemo spravljivo ravnanje. Ko se bo vse spet uredilo, bo zgodovina povedala, v koliko je bila popustljivost pogrešena in v koliko se sme imenovati izdajstvo, kakor preradi nekateri obsojajo — previdnost...

Dr. Natlačen se je odločil za previdnost in se odrekal za bodočnost svojemu političnemu udejstvovanju v upanju, da bo olajšal trpljenje naroda v dneh najtežje preskušnje.

Italijani so seveda tudi dogodek njegove smrti izrabili v to, da bi zasejali še več mržnje in narod še bolj razdvojili. Ustrelili so 40 talcev kot represalijo, od katerih je bilo 24 ubitih pred Natlačenovo hišo.

Strašna je misel na uboje katere vrše nasilniki v naši domovini. Toda še bolj težke posledice bo imele za naš narod sovraštvo, katerega na tak način sejejo z namenom, da bi narod razdvojili in poglobili domače nesporazume.

Ob priliki, ko je prišel iz Čile naš rojak, salezijanski duhovnik Franc Šnurer na obisk v Argentino, ker ima tukaj brata in sestro ter druge sorodnike in rojake, smo se zbrali tudi vsi, v Buenos Airesu in bližini živeči slovenski duhovniki pri sv. Rozi, da se pogovorimo o zadevah, katere so naša skrb, ljubezen, dolžnost in potreba.

Zbralo se nas je pet duhovnikov: častni gost č. P. FRANJO ŠNURER, doma iz Cankove v Prekmurju, salezijanski duhovnik, ki deluje v Sereni, v Severnem Čile; č. g. VLADIMIR ZMET, rojen v Ljubljani, a po krvi z Goriškega, posvečen v mašnika v Argentini pred 4 leti, sedaj profesor v La Plati, č. P. GABRIJEL ARKO, doma iz Ribnice, frančiškan posvečen v duhovnika v domovini pred 7 leti, živeč v José Ingenieros, č. P. KOLMAN KISILAK, doma iz Kobilja, v mašnika posvečen v Rimu pred 3 leti, duhovnik reda Božje Previdnosti, delujoč kot profesor v Cotelengu v Claypole ter č. g. JANEZ HLADNIK, slovenski izseljenski duhovnik, posvečen v Ljubljani pred 16 leti, doma iz Rovt na Notranjskem. Teh pet slovenskih duhovnikov se nas je zbralo 26. januarja pri sv. Rozi in smo sklenili predložiti rojakom tole poslanico:

DRAGI ROJAKI!

Bridkost je zadela našo domovino. Od Soče do Rabe, od Zilje do Kolpe, vsa naša ožja domovina je postala zemlja trpljenja in bridkosti, ki toné v krvi in solzah našega mučeniškega naroda. In prav tako naša širša domovina Jugoslavija, od Triglava do Soluna trpi pod preganjanjem sovraštva oblastnih tujcev in pod morilnimi spletkami lastnih bratov.

Pa ne le preprosti narod je deležen grenkega trpljenja; njegovo izobraženstvo je zadela ista bridka usoda in še besnejše preganjanje; toda najhujše gorje je zadelo od prvega dne tujega vpada na naša sveta slovenska tla duhovnike, naše duhovske sobrate in zveste vodnike in učitelje slovenskega naroda.

Ob misli na vse to morje bridkosti, ki je zadelo naš dobri narod, pač ne moremo doumeti, zakaj je Božja Previdnost izbrala nas peščico sinov slovenskega naroda, posvečenih duhovnikov; zakaj smo bili rešeni onega strašnega gorja! In vi, dragi rojaki, ali se kdaj vprašate, s čim ste zaslužili in kaj je bil namen Božje Previdnosti, ko vas je Bog nezaslužno rešil preganjanja, katerega trpe naši bratje doma?

Čudni so bili ovinki, po katerih je nekoč egiptovski Jožef prišel na cesarski dvor v Egiptu! Bil je žrtev preganjanja svojih lastnih bratov, a njihove hudobije se je božja Previdnost poslužila zato, da je vodila Jožefa na tuje, v deželo, na višino cesarskega stola, od koder je ob svojem času postal rešenik svojemu narodu, svojim bratom v času njihove največje stiske.

Naši bratje doma trpe vso bedo in žive kot preganjana zver. In mi, dragi rojaki, ali se spomnimo kaj nanje? Ali nismo samopašno zatisnili ušes in zakrknili srca ter se ravnamo, kot da se nas prav nič ne tiče ono, kar naši dragi doma trpe? Ali nam ni žal vsake žrtve in nemara celo v drugih ubijamo plemenite namene, s katerimi skušajo lajšati bedo rojakov s svojimi prispevki?

Da, dragi rojaki! Sveta dolžnost vsakega je, da pokaže vso pripravljenost za pomoč trpečim bratom, ker sicer smo nevredni otroci svojega naroda, nevredni človeškega dostojanstva in nevredni krščanskega imena, nevredni sreče, da smo bili obvarvani grenkega trpljenja sobratov in zato tembolj vredni večne obsodbe, ki bo zadela po besedi Gospovi: "Lačen sem bil in niste mi dali jesti; žejen sem bil, niste mi dali piti; nag sem bil, niste me oblekli; bolan sem bil, niste me obiskali; v ječi sem bil, niste mi pomagali..." Zastonj se bo samopašnež tedaj izvijal iz rok božje pravice, ker je bil v življenju nehvaležen božji dobroti! Zastonj bo vpil: "Gospod, kdaj sem te videl lačnega...?"

Danes je neizbežna dolžnost krščanske ljubezni, narodne zavesti in človeškega dostojanstva, storiti vse, kar je mogoče, v pomoč trpečim.

Toda ta dolžnost, dragi rojaki, bo stopila pred nas še bolj glasno tedaj, ko bo konec te strašne morije, ko se bo očitno pokazalo vse gorje in beda našega naroda, ko bo treba poslati kruha in obleke, da se v

Objavljamo prelepi članek izseljenskega duhovnika D. Doktoriča, ob priliki obiska našega rojaka, mladega mašnika Franca Šnurera, ki je imel novo mašo pred dvema leti, a šele letos med svojimi sorojaki doživel veselje in srečo novomašnika. Ob tej priliki objavimo ta lepi spis v opozorilo rojakom, da je dobrih mašnikov, svetih duhovnikov, nesebičnih vodnikov vrednih le narod, ki za svoje duhovnike moli. Tisti narod pa, ki jih preklinja, ima proklete in take, kakršnih je vrednih.

Vse vprek se zabavlja čez duhovnike. Pravijo, da so nazadnjaki, pa to še ne bi bilo najhujše. Da je vera, ki jo učijo, — seveda v prvi vrsti naši katoliški duhovniki, proti drugim ni take strašne gonje, — strup za narod in kaj jaz vem, kaj še vse.

Sad, ki ga ose ogrizujejo, ni najslabši. Kajpada imajo tudi duhovniki mnoge pomanjkljivosti, saj so pogreškom podvrženi, kakor vsi ljudje: vaši sinovi so, vaši bratje so, prav vašega mesa in vaše krvi. Če nje preklinjate, zlostavljate sami sebe. V čem se vi od njih odklikujete? Predno mi odgovorite na to vprašanje, denite si roko na srce in prav bistro pogledjte v svojo lastno dušo.

Vsaka "napredna" struja že v naši domovini se je programatično zaletavala v duhovnika: tako liberalci, kakor socialisti in komunisti. Koga se je s trdo roko lotil fašizem? Koliko naših duhovnikov je bilo izgnanih iz Primorske! Koliki pregnani v južno Italijo! Kdo trpi sedaj pod nemškimi škornjem mučeništvo s svojim narodom bolj ko slovenski duhovnik! Morda ti, ki tu v južni Ameriki po gostilnah čez nje zabavljaš?

Ti, ki se bahaš s svojo nevero, ne bodi krivičen in zaslepljen. Vedi, da Bog, ki ga tajiš, je nad nami in bo tudi tebe s svojo pravično roko zadel, če nočeš odpreti oči Resnici.

Ti pa, ki si ohranil v svojem srcu zaklad naše svete vere, premišluj sledeče kratke misli, in upam, da se boš z njimi strinjal.

Duhovniški poklic je za človeške rame pretežaven in preodgovoren. Zato omaga, če ga ne podpira posebna milost božja. Čim večji je upliv milosti v njem, tem popolnejše se dviga v duhovnosti, čim bolj se v njem uveljavlja človek, tem bolj se ga lotevajo tudi človeške slabosti.

Da ga obsije milost bogato s svojimi žarki, mora mnogo, mnogo moliti ne samo za druge; najprej za sebe. Če pa živijo v svetu, kar morajo večinoma v izvrševanju svojega dušnopastirskega poklica, jim ostane radi obilnega dela manj časa za molitev, večje so skušnjave in njihov duše lačne in žejne duhovne opore.

Ali duhovniki se žrtvujejo za vas vse. Zato jih podpirajte tudi v njihovih duhovnih potrebah. Ne koristijo jim vaša graja in nezadovoljnost. Molite vsi dobri

poslednjem trenutku reši naša kri; tedaj ko se bodo spet odprla pota in bo mogoče z gotovostjo pomagati svojcem. Za tedaj, predragi rojaki, je treba pripraviti izdatno pomoč, katero bomo poslali takoj. Če je v Vas, rojaki, kaj plemenitega srca, nikar ne čakajte tistega dne brezbrizno, temveč že sedaj odločite, kaj boste v ta namen darovali. Spravljajte skupaj; vsak mesec določite znesek, katerega denite v ta namen na stran, da bo tedaj denar pri roki, da bo tedaj zavitek že gotov, katerega boste poslali svojim znanim ali neznanim bratom. Tedaj bo treba tisoče ton zita, bo treba polne ladje vseh potrebsčin, da vse takoj pošljemo narodu v pomoč in s tem dokazemo, da znamo biti hvaležni za nezasluzeno dobroto, da smo bili rešeni mi trpljenja, v katerem je izkravelo toliko bratov, a tiste, ki so preostali, moramo rešiti z našimi plemenitimi darovi in žrtvami!

Vsak posameznik, vsa društva in vsa naša skupnost mora misliti na te glasne potrebe naše domovine in pripravljati že sedaj, da bo mogla biti v casu pravega trenutka naša pomoč takojšna in izdatna!

Druga zadeva naše poslanice rojakom je bratska skupnost, ki naj med nami vsemi vlada.

Sovraštvo, samogoltnost, oholost, domišljavost so korenine, iz katerih je prišla ta grozovita nesreča sedanje vojne. Če človek opazuje naše zivljenje v tujini, ravnanje naših rojakov, medsebojno razmerje med društvi in skupinami v društvih, vidi da smo nepoboljšljivi. Kljub temu, da je vsakemu na dlani, kaj je korenina tolikega gorja sedanje vojne, se obnašajo premnogi rojaki v naprej enako in jim niti mar ni, da bi enkrat vsak samega sebe na zatožno klop postavil in pravično presodil, če ravna s svojim sorojakom, s svojim sosedom, s svojim bratom, tako kot želi da bi z njim ravnali drugi...

"Otročiči moji, ljubite se med seboj", je ponavljal sveti Janez, Jezusov najljubši učenec in še povdaril je, ko so mu poslušalci nevoljno odgovarjali, češ da so te večne pridige že sili: "Da, otročiči moji, ljubite se med seboj, kajti če boste to v pravi meri spolnili, boste dovolj storili za svoje zveličanje in tujo srečo".

Pa je tako malo plemenite ljubezni med nami! Je tako malo odrešujoče vere! Je tako zelo opesalo krščansko upanje večne sreče! Saj so premnogi ljudje kakor gnezdo bramorjev, ki eden drugega žro, dokler ne ostane najmočnejši sam...

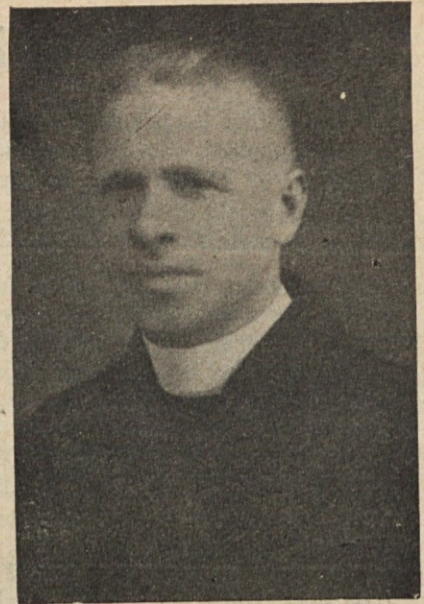
Da, dragi rojaki: "ker je opešala ljubezen, zato je narastla kricica" tako pravi božja beseda. Toda božje besede sedanji rod noče sprejeti, zato mora okušati gorje prokletstva, ki nujno pade nad človeštvo, ki zapusti božja pota, ki si izbira svoje vodnike po svojih izpridenih željah in noče tistih, katere je Bog sam postavil; in noče resnice, katera edina človeka prav vodi. Pač ne more biti drugače: "Če slepeca slepca vodi, padeta oba v jamo".

Zato, dragi rojaki, nikar ne slepite sami sebe, češ "da je vera zastarela stvar". Taka je pač izpričana resnica: veren kristjan je zadovoljen v življenju, srečen v smrti in blažen v večnosti; nevernik pa je večer nezadovoljnej v svojih živih dneh, obupava v uri smrti in ne najde več nobene tolažbe v večnosti...

Zato pa naj spomnimo še tretje naročilo: Ni dovolj, da z domovino sočustvujemo! Ni storjeno vse s tem, da za brate žrtvujemo in zbiramo za pomoč, katero bomo bednemu narodu poslali, ko bo konec te sovražne vojne! Treba je tudi, da dvignemo naše roke v molitvi do Gospoda vojnih trum, do Očeta vseh zatiranih, do vsemogočnega Boga, kakor nam je naročal Gospod: "Prositi in se vam bo dalo, iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo". "Karkoli boste prosili Očeta v mojem imenu Vam bo dal".

Z orožjem v roki mi ne moremo pomagati domovini. Toda to ni vse. Saj vemo, da je tudi zidarjevo delo brezuspešno, če Gospod ne zida hiše... Saj vemo v koliko domovih, kjer ni božjega blagoslova, ne pomaga nobeno bogastvo: ni sreče in ni miru! Ni ga zato, ker ni božjega blagoslova!

Zato pa tudi v sedanji stiski našega naroda dvignimo naše prošnje! Kličimo vsak dan v naših molitvah! Zbirajmo se na skupne pobožnosti! Prihitite radi k slovenski službi božji in se ne sramujte žaljivih besed nevrednih rojakov, ki so ubili v sebi podobo božjo in postali slabši kot žival... Naj vas ne bo strah pred nobeno zbadljivo besedo delavskih tovarišev ne lažnjive modrosti zapeljivcev. Brez ozira na vse: dokažite, da hočete biti in ostati vredni otroci svojega naroda, zvesti veri svoje

† P. José Kastelic, muerto en la ascensión del Aconcagua el 8 de Marzo 1940. Tretja obletna maša zanj bo 19. MARCA ob 12 uri pri sv. Rozi. Za JOŽEFA MEŽNARŠIČ bo sv. maša pri sv. Rozi 14. marca ob 12 uri.

kristjani za nas nevredne Kristusove služabnike!

Prelepo piše o molitvi za duhovnike slavni francoski dominikanec Monsabré:

Milosti moramo izprositi duhovnikom. Da velikodušno žrtvujejo svoje življenje v skriti predaji, o kateri svet mnogokrat niti pojma nima, ki jo pa Bog vedno blagoslavlja! Da se približujejo Najsvetejšemu s čistim srcem in neomadeževanimi rokami! Da vzgoje bodočim vekom sveto potomstvo, ki bo živelo v božji milosti in bo vredno nositi veličastveno ime Odrešenikovih otrok.

Odrešilnih milosti moramo izprositi vsem apostolom.

O Bog, daj jim poguma, da zapustijo brez obžalovanja ljubljene dom, ki je varoval njih mlada leta, da brez omahljive slabosti pritisnejo zadnji poljub na čelo svojih priletnih starišev, ko jih zapustijo, da slede nevesti, tvoji večni Resnici. Daj jim srcé, široko ko svet in nepremakljivo ko skalo v viharjih preganjanj! Da bi bili vsekdar drzni in svobodni enaki skrivnostnemu meču, ki se ga poslužuješ, da prodreš do najskritejših gub človeške duše!

Naj bi znal njih močni in mogočni glas enako bučanju svetih trobent upreti se onečaščenju svetišč in nenravnosti ulic pa javnih trgov z neizprosno besedo: Non licet! Ni ti dovoljeno!

Temnim zločinom domačega ognjišča in družabnim krivčnostim: To ti ni dovoljeno!

Načelom in običajem sveta, farizejski molitvenosti, ki živi samo od sveto-skrunske zveze nebeških in peklenkih reči: Tega ne smeš!

Napuhu in častihlepju velikih, sovraštvu in nevoščljivosti majhnih: Ne smeš!

Brezbožnosti, preklinjanju, nečistosti,

zlate matere, vredni bratje tistih, kateri trpe danes za svoj narod in za svojo vero.

Naj zaključimo to našo poslanico z molitvijo, s katero končajo litanije preganjanih slovenskih duhovnikov: "Ti pa, predobri nebeški Oče, radi zasluženja Tvojega Sina Jezusa Kristusa, po priprošnji Matere božje, srednice vseh milosti in po priprošnji angelov in svetnikov: usmili se svojega naroda! Spomni se, da menda ni naroda, ki bi Tebi v čast sezidal toliko cerkvâ na svojih hribcih in gorah, postavil toliko kapelic in znamenj ob cestah in potih in prepeval toliko lepih pesmi Tebi v čast, kot naš slovenski narod. Odpusti mu grehe, kot si tolikokrat odpustil svojemu izvoljenemu narodu! Prikrajsaj mu dneve trpljenja in daj, da se bo kmalu ves slovenski narod posvetil Kristusu Kralju in Mariji Pomagaj, ter zapel "Tebe Boga hvalimo za versko in narodno zedinjeno Slovenijo..."".

Naknadno so prijavili svoj sopodpis tudi č. gg. David Doktorič, Montevideo; Ludovik Pernišek, Junín de los Andes in P. Gregor Recelj, cistercijanec, živeč v San Andresu. V Buenos Airesu, 26. januarja 1943

nepoštenim špekulacijam, izsiljevanjem, sramotnim željam, vsemu, kar tebi ni všeč in te žali, o moj Bog: To ti ni dovoljeno!

Da bi govorili brez strahu, obsojali brez pristranosti, naj jih maščevanje človeških strasti rajši zadavi, kakor da bi molčali.

Posebno sedaj, dragi rojaki, ko ječi toliko naših duhovnikov po ječah, spomnite se jih. Saj trpé za naše duše, za naš narod. Molite za nje!

A tisti, ki bodo še dalje zabavljali, naj se zavedajo, da so v preganjanju naših duhovnikov tovariši vseh naših neprijateljev.

El 26 de enero se reunieron cinco sacerdotes eslovenos en la parroquia de Santa Rosa y redactaron un mensaje a la Colectividad cuyo texto reproducimos en las páginas que preceden.

Se ven de izquierda a derecha: P. Vladimiro Zmet, Salesiano; P. Gabriel Arko, Franciscano; P. Francisco Schnurer, Salesiano; P. Keloman Kisilak, Div. Prov.; P. Juan Hladnik, capellán de la Colectividad Eslovéna.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Moja torba se je spraznila. Nelepo bi bilo izmišljati si bajke in pravljice, zato sem se spet podal na pot, da si nabere vtisov za nadaljno pisanje.

No pa mimogrede rečeno, to je le postranski namen mojega potovanja, kajti prvi moj namen je, da obiščem rojake, da vidim njihov položaj, da jim dam kako lepo besedo, da vzbudim v njih kako lepo misel do Boga, do lastne duše in do domovine; da obnovim zveze med rojaki. Saj se vsepovsod ponavlja, da je moj obisk edini dogodek, ki zbliža ljudi, ki živé v sosesčini brez medsebojnih stikov.

Danes bom na kratko podal pregled vsega potovanja, o katerem bom tekom leta podajal podrobne vtise.

Načrt mojega potovanja je bil podan v zadnji številki D. Ž. po piki natančno sem program spolnil. Nekoč je bilo to že skoro na vagi, kajti za las je šlo, da bi vlak zamudil in bi bil s tem ves načrt porušen. Ob tisti priliki sem spoznal, da je tudi — komar koristna žival, kajti če bi me komarji ne zbudili, pa bi vlak šel brez mene...

Tako je pa šlo vse tako kot sem preračunal.

Najprej, 31. jan. sem se pognal proti Mar del Plati. Tam me je čakalo prvo presenečenje. Ko je obstal vlak, sem jo kar čez tire ubral po najkrajši poti. Kdo bi si mislil, da me kdo čaka, kajti "hčere tolminskih planin", ki imajo v Mar del Plata hotel Trieste, morajo tisti čas delati večerjo svojim gostom, z drugim pa ni računati...

Pa me je našla Justina Budinova in takoj poklicala tudi Rozo in Olgo in gospe Lupinovo in Grabnarjevo in še nekaj drugih, ki so vsak na svojem kraju držali stražo, da jim ne uide...

Le Liza je zastonj čakala na novem kolodvoru, in je že menila da sem jo "nafarbal". Ko pa je potem prihitela k Lupinu, kjer se je zbralo kar lepo število rojakov, je sprevidela, da se je zmotila ona.

Štiri dni sem bil v Mar del Plata; si ogledal mesto in okolico in nato skozi Maipú, Tandil in Olavarrijo pohitel v Rio Negro. V Bahiji Blanki mi je Ferletičeva mama poslala večerjo za dolgo pot. Ko sem bil 7 febr. ob 9.30 v Cipolletti, me je že čakal voz. Stanko Tomšič je bil, ki me je čakal in kar pognala sva in bila ob 10 uri v Cinco Saltos.

Marsikateri lep spomin sem odnesel od tega obiska, a najlepši je bil brez dvoma, moje srečanje z mamico Melinčevo, ki je nisem videl že skoro eno leto, odkar je šla tja daleč doli na jug. Prihitela je iz Neuquena v Cinco Saltos, da bo še enkrat med Slovenci.

Rojaki so preskrbeli za obilno skupno kosilo, pri katerem smo marsikatero uganili. Ko bi bilo od nas odvisno, bi po vsem, kar smo povedali, bilo že vse urejeno... Tamkaj sem spoznal, kako lepo delo vrše naši rojaki v tistih sadovnjakih. Kdo bi si mislil, da je v sadnih vrtovih tudi mogoče kaj domovini koristiti...

Toda menda nikjer ne živé Slovenci v tako tesnih odnošajih z Angleži, kot tam in zato tudi nikjer niso Angležem tako lepo dokazali vrednost našega imena kot tam. Tomaž Kodelja, slovenski starosta v Rio Negro, je dvignil slovensko in vseslovensko zastavo in s svojo zbirko za pomoč branilcem Stalingrada opozoril bogate Angleže na slovensko narodno zavednost. O teh in drugih stvareh smo se pomenili.

Naslednji dan sem obiskal rojake onstran vode v Coloniji Centenario. Pa je preje slabo kazalo za to. Ne

morda zaradi vremena! kajti v Cinco Saltosu ni dežja nikdar in še manj letos, ko je povsod tako strašna suša... Zame je bila še bolj občutna suša — nafte.

Tudi enega litra nafte nimam, je povedal Sinigoj, ki sem ga dobil na — konju, na pravem štirinogatem konju, katerega žene nafta iz detelje...

Toda moj prihod je prinesel srečo, kajti ravno tisti dan so prišli boni za nafto in naslednje jutro mi je Sinigoj rešil problem, kajti nafta je pravi čas prišla in tako sva mogla obiskati vse rojake.

Koliko lepega sadja sem videl in pojedel... Videl pa tudi nevšečno škodo, ki jo je to leto napravil "košar" (bicho canasto), ki je do golega oglodal ne le sadno drevje, temveč tudi topole in senčne vrbe...

Obiskal sem rojake tudi v Cipolletti in Neuquenu, kjer sem se našel s Perniškom in sva nato skupno šla v Plaza Huincul.

Midva sva se kar lepo mirno vozila dalje skozi nevšečno puščo in kmalu prispela do cilja. Tako zanimiv je bil najin razgovor po večletnem srečanju, da sva šele ob izstopu spoznala, v kako nevšečnost je spravil vlak gospo Toroševo, ki nam jepripravila kosilo za opoldne, pa smo prišli ob 2 uri... Vlak je imel kar poldrugo uro zamude... No pa v letnem času in na tak dan to ni velika nevšečnost, ker gorke jedi ni treba nositi nazaj v peč. Šaj je sonce tako zakurilo, da bi se jed lahko na oknu skuhalo brez peči...

V Plaza Huincul je P. Pernišek stari znanec. Šaj je tam duše pasel, ali bolje iskal, že pred desetimi leti in spet pozneje, tako da pozna mlade in stare in njega pa še bolj vsi. Sveda so njegovi posebni znanci naši rojaki, katerih je kakih 10 družin.

Tako nama je bilo popoldne kar kratko in že je bila noč in večerja na mizi.

Naslednji dan, 11 febr. je moj dnevni red kazal dalje proti Villi Regini. Ljubeznjivi rojaki so se skoro polnoštevilo zbrali na postaji in me povabili na skorajšen obisk. P. Pernišek je pa ostal do nedelje.

Naj povem tudi to, da so rojaki v Cinco Saltos, v Coloniji in v Pl. Huincul razumeli prav dobro tudi to, da je pot do doli draga in se jim moram zato iskreno zahvaliti ne le za gostoljubnost temveč tudi za lepe denarje, katere so mi dali v kritje potnega stroška.

Tudi v Villi Regini je mnogo naših rojakov. Posebno iz Istre jih živi tam mnogo, morda kakih 80 družin. P. Pernišek, ki tudi tiste ljudi vse pozna, je dva dni preje z domačim župnikom obiskal mnoge in jih povabil na "misjon", na mašo 12. febr.

Toda v sadovnjakih je prav sedaj največ dela, ker je trgateg, zato je bilo seveda tudi mnogo manj vdeležencev pri maši, kot bi človek želel.

Popoldne smo se pa našli v "slovenskem kotu". Pri Fabiču so postavili dolgo mizo in napravili dolgo kosilo, da smo bili kar dobre volje od dobre kapljice in okusne jedi. Pa smo stopili še k Humru, ki je prinesel iz svoje kleti take starine, ki že sam vriska in poje, preden jo človek pokusi. To vam je starina, ki bi se je tudi godec Radovan ne branil in se je mi tudi nismo, zato smo kmalu tudi zapeli in postali veliki politiki. Župnik iz Ville Regine, prav ljubeznjiv mož, ki vse svoje farane do zadnjega pozna, sicer Italijan, toda prav vsem iskren prijatelj, je kar užival med nami in še sam skušal priložiti k naši pesmi.

Prekratek je bil dan, zato je bilo treba preje nehati kot bi si želeli in tako sva z župnikom odbrzela na obisk še k drugim rojakom, dokler ni trdna noč napravila konec najinemu sprehodu.

13. febr. zvečer sem bil že v Bahiji Blanki, kjer je moj dom vedno pri Ferletičevih in kjer me je že čakala večerja. Naslednji dan to je bila nedelja 14 febr., je

prišlo nekaj rojakov k maši v Don Bosco, popoldne pa smo poiskali, kolikor smo mogli v kratkem času, in obiskali rojake.

Ves čas mojega potovanja pa so bili v teku silni dogodki na bojnem polju. Stalingrad, nato Kursk, nadalje Rostov in Harkov so padali pod navalom ruskih tankov. Zato je bilo seveda tudi središče zanimanja ravno dogajanje na bojiščih. Vsepovsod smo delali račune za bodočnost. Morda smo pogodili... To bomo videli! Ko se bomo spet v Bahiji videli, in ko me bo spet pot vodila po vseh teh krajih, bomo pa presodili, če se nismo kaj pomotili.

15. febr. sem bil spet na vlaku. 6 ur vožnje je bilo treba napraviti do Olavarrije, kjer sem pa spet bil takoj med rojaki. Marko Golobič, poštena belokranjska duša in moj stari prijatelj iz domovine, ter Franc Pezdirc, tudi iz Metlike, sta me kmalu našla med množico vrvečih potnikov in tako sem imel prijetno družbo do 12 km oddaljene Lome Negre, kjer pečejo cement.

Tudi tam so naši rojaki veliki domoljubi in jih politika čez vse zanima. Toda imajo tudi svoje osebne skrbi, ki so se nemara do danes že rešile. Tovarna je v krizi... Pa ne zato, ker ima premalo dela, temveč ker ga ima preveč... Zato so pa hoteli dvigniti ceno cementu, pa je intervenirala država... Sedaj so pa delavci tisti ki nosijo posledice in je delo skoraj ustanovljeno.

Toda kljub lastnim skrbem so pokazali izredno vnemo za dogodke naše domovine. Tudi tam so ustanovili ogranek Narodne Obrane, ki prav lepo deluje. Toda vsepovsod je kdo, kateri ruši, zato imajo tudi v Lomi Negri skrbi, kako bi razčistili in iz zmede natolcevanj spoznali resnico. Eno hočejo: dobri domoljubi so, ki razumejo, da ni sedaj naša zadeva, da se prerekamo o bodoči ureditvi domovine, kajti o tej zadevi naj govore oni tam doma, ko bo zato ura. Za nas tukaj je važno storiti, kar je v naši moči, da dobimo domovino spet nazaj in da jo dobimo tako, da bo vse v njej, kar vanjo spada.

V Lomi Negri je naših ljudi bolj malo. Kraj je majhen, zato se med seboj vsi dobro poznajo. Zato pa je tudi res to, da nikje ni skupnost med vsemi rojaki iz Jugoslavije vidnejša ter več sodelovanja; tudi ni nikjer več enotne zveze med vsemi Slovani kot v Lomi Negri.

Zame ima pa Loma Negra še to posebno privlačnost, da imam tam nekatere znance, in prav dobre znanke, iz stare domovine. Tam je namreč največ naših ljudi iz Radovice in Metlike oz. metliške okolice, koder sem 5 let bil za kaplana. Zato se v Lomi Negri še prav posebno domače počutim in mi je kar žal, ko je treba iti proč.

Lepo število rojakov se je zbralo 16. febr. zvečer pri okusni pečenki in v veseli družbi, v kateri smo doživeli prizor, kakor so se v času svobode dogajali po belokranjskih vinogradih, pred zidanicami na Martinje, ko so vino krstili.

Tudi tega praznika je bil konec, zato smo se poslovili, kajti naslednje jutro sem jaz odpotoval v Olavarrijo in v Buenos Aires, kamor sem srečno prispel tisti dan ob 11 uri zvečer.

Vsepovsod na potovanju sem bil deležen gostoljubnosti in prijaznosti rojakov, zato naj se vsem prav tako toplo zahvalim.

Podrobne podatke z mnogimi zanimivimi doživljaji, spomina vrednimi vtisi, koristnimi ugotovitvami pa bom opisal v naslednjih številkah Duhovnega Življenja.

Janez Hladnik

21. MARCA OB 16.30 VABI BRATOVŠČINA ŽIV. ROŽ. VENCA NA AVELLANEDO, MNUEL ESTEVEZ 630.

UN GRAN REMEDIO

Hace 700 años que fué compuesta la "Canción al sol". De los labios del humilde y pobre San Francisco de Asís brotaron las inmortales palabras reveladoras de la alegría y de la paz de aquel santo varón. Después de haber renunciado a todos los bienes y honores, luego de haberse "desposado" con la pobreza, cuando yacía ciego en el lecho de muerte, se le hinchaba el corazón de suprema alegría y gozaba la paz que sólo Jesucristo puede proporcionar a los suyos, mientras el mundo deja defraudados a todos los que se internan por el camino de sus deseos para alcanzarlos.

Hace 700 años vivía ese hombre feliz. Sin conocer los múltiples medios modernos de gozar, renunciando voluntariamente a los contemporáneos, San Francisco fué un hombre muy dichoso... ¿Cuántos de los vividores modernos pueden gloriarse de lo mismo? — En cambio a través de todos los siglos abundan rebosantes de alegría y de paz los discípulos de Jesucristo, pues es Él el único que puede proporcionarlas.

A todos va dirigida la palabra de Jesucristo: Venid a mí todos los que andáis agobiados con trabajos y cargas, que yo os aliviaré. Tomad mi yugo sobre vosotros... y hallaréis el reposo para vuestras almas. Porque mi yugo es suave y mi carga ligera (Mat. 11, 28) ... No es difícil entenderlo: "Tomad el yugo de mis mandamientos y la carga de mi cruz, porque no hay otro modo de hallar la paz. A pesar de las apariencias contrarias mi yugo es suave y mi carga ligera"... Para completar esta doctrina agrega: "Si no hicieréis penitencia, todos pereceréis igualmente" (Luc. 13, 5).

He aquí la sabiduría de la Cruz, a los ojos de los mundanos locura, y sin embargo la única fuente de la dicha verdadera y de la paz duradera.

¡Sí! La sabiduría de la Cruz de Jesucristo que en tiempo de Cuaresma invita a los cristianos a revisar su corazón, quizás desviado y ofrecer a Dios las mortificaciones de su cuerpo con la abstinencia y el ayuno.

El hombre carnal y mundano no comprende la sabiduría divina, y menos cuando le impone la mortificación, pues "la sabiduría del mundo es enemiga de Dios" nos revela San Pablo. Jesús, el guía autorizado de la humanidad, nos aclara mejor todavía este punto diciendo: "Esta clase de demonios no pueden expulsarse sino con la oración y el ayuno".

A la luz del Evangelio queda definitivamente demostrada la necesidad del ayuno que manda la Iglesia.

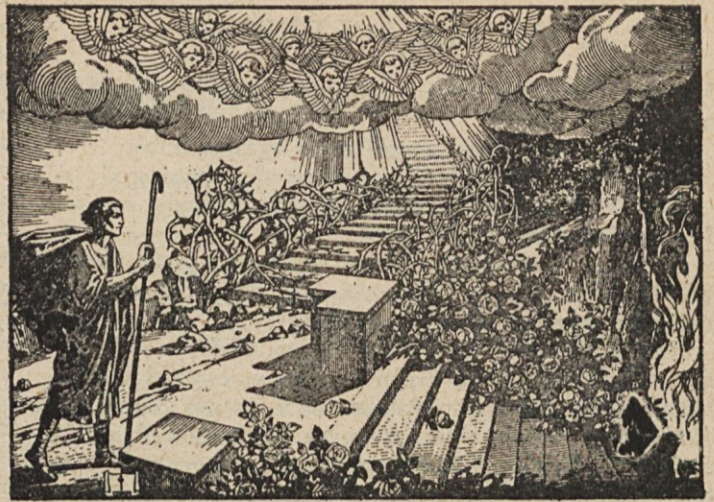
¿POR QUÉ EL AYUNO?

¿Por qué no puede uno comer lo que le gusta? ¿Con qué derecho puede alguien imponerme mi menú?...

Una oración de la Iglesia lo explica bien. Es el prefacio donde agradecemos diciendo: "Dios eterno, que por medio del ayuno corporal reprimes nuestros vicios, elevas nuestras almas y nos das virtud y premios...".

1. EL AYUNO CORRIGE LOS VICIOS. Una consulta a los médicos nos convence bien pronto de que la mitad de las enfermedades digestivas se deben al exceso en las comidas y bebidas. Es por que "el apetito es más grande que el estómago". La persona que no mide sus raciones con sobriedad, que no renuncia a los manjares y bebidas dañinos, pronto experimenta las trágicas consecuencias de su desorden.

Pero no sólo en el apetito se muestra el desorden sino también en otras inclinaciones. Siete son los pecados capitales que son otras tantas inclinaciones perwersas: Soberbia, avaricia, lujuria, ira, gula, envidia y

Los dos caminos: el escarpado y espinoso conduce a la dicha... el otro es más atrayente...

pereza. En su raíz estas inclinaciones son buenas, son siete estímulos para que el hombre conserve su vida, su fama, su raza... Pero cualquiera de ellas, pasando el límite suyo — y por el desequilibrio de la naturaleza humana, motivado por el pecado original, es tal la propensión de todas las inclinaciones — se hace un vicio degradante, perjudicial al cuerpo, al alma y también a la sociedad.

Para conservar pues el hombre el sitio que le corresponde, la salud que necesita, la paz que desea, tiene que moderar todas sus inclinaciones, por más violentas que sean, por más que lo deslumbren, por más que le halaguen, por más que lo arrastren... Al buscar la dicha y la paz en el querer dar todos los gustos a sus inclinaciones, se aleja uno cada vez más de lo apetecido...

Así nos lo revela la observación de la vida. Eso nos enseña el Maestro Eterno: Jesucristo.

No con aumentar los gustos, no con inventar nuevos placeres... ¡Con eso se crean nuevos deseos! Hacia la dicha y la paz se marcha reduciendo los deseos, renunciando a los placeres, pues nadie duda de que el más feliz es aquel que menos desea — ya sea pues el sabio griego sin camisa, o el eremita cristiano con un trozo de pan y un sorbo de agua — el desgraciado es aquel que no puede satisfacer sus ambiciones de cosas nada indispensables.

Ya que la "gula" es una de las inclinaciones más violentas y la más actual de todas, nos brinda un espléndido campo de ejercicios para combatir otras inclinaciones, más refinadas y no menos peligrosas cuando salen fuera de los límites justos.

La Iglesia pues, autorizada maestra de la humanidad, la mejor concedora del corazón humano, la depositaria de la revelación de Jesucristo, dispuso ciertos mandamientos, para el bien físico y espiritual de sus secuaces. Como los buenos hijos, que jamás critican las disposiciones de sus prudentes padres, deben comportarse los cristianos con la Iglesia, agradecidos por las sabias disposiciones de ella, con las cuales no pretende sino el bien de sus fieles.

Frenando el apetito en las comidas y bebidas van fortaleciéndose también para la lucha contra las demás inclinaciones. Así corrige el ayuno los vicios.

2. E LAYUNO ELEVA EL ESPIRITU. Cuanto más sucumbe uno a los apetitos de su cuerpo, cuanto más prevalece el cuerpo con sus exigencias materiales, tanto más predomina el animal en el hombre, tanto más queda humillada el alma. La consecuencia de tal relajamiento en la vida, hace prevalecer la bestia y esclava

V komični slovenski operi "Gorenjski slavček" zapoje moški zbor sledeče:

"Gorenjci, ljudje smo veseli dežele premile ljubé.

Zakaj bi ne vriskali, peli, saj pônos nam dviga srcé:

Namesto prve besede recite: "Prekmurci ljudje smo veseli...". Vam bom povedal zakaj.

Komaj so zvedeli Prekmurci v Berissu, da jih je obiskal rojak duhovnik iz Prekmurja preč. g. Franjo Schnurer, so priredili lep spored za dan 31. januarja.

Preč. g. Schnurer deluje v La Serena, Chile, in je bil posvečen v duhovnika pred dvema leti. Letos je prišel obiskati svojega brata v Berisso in svojo sestro v Buenos Airesu. Po 16 letih sta se videla zopet; sestra ga je obiskala ob priliki posvečenja v mašnika. Tu ima mnogo pozancev, zato so se hoteli rojaki odrezati in počastiti duhovnika Prekmurca v svoji sredi. Naj jim gre v ponos.

Slovesna sv. Maša.

Kakor je bilo zmenjeno, Prekmurci iz Berissa so pokazali svoje strnjene vrste. Ko sem prispel pred župnišče, sem zagledal lepo skupino možakov na eni in ženskega sveta na drugi strani pločnika. Kakor pri nas! Žal da ni stolpa, da bi fantje pritrkavali in bi se glas bronastih bratov razlegal raz lin in povečal slovesnost. Medtem so naši ljudje napolnili cerkev in poslušali domačo besedo iz ust preč. g. Franja Schnurerja. Najprej se je zahvalil svojemu bratu in sestri, ki sta se nahajala prisotna, potem pa vsem rojakom, ki so pohiteli v hišo Gospodovo k sv. maši, ki jo bo prvokrat daroval med tolikimi rojaki. G. Ciril Kren je lepo pripravil svoj zbor, ki je prepeval med slovesnim obredom. Lepa pesem je res dvakratna molitev. Ob mašnikovi desnici je stal g. župnik Florenc Chocarro, pristen Španec iz Navarre, na levici pa rojak preč. g. Vladimir Zmet iz La Plate, ki je tokrat prvič obiskal slovenski živelj v Berissu.

Pri bratski mizi.

Z banketom so se Prekmurci postavili. Osemdeset oseb je sedlo k dolgi mizi, kateri je predsedoval preč. g. Franjo Schnurer s svojo sestro, in sorodniki. G. župnik je počastil

našo mizo s svojo prisotnostjo in dobil prav lep utis od naših slovenskih župljanov. Pozdravne besede je spregovoril g. Rožman, nakar so se jeziki razvezali medtem ko so se napolnili kozarci k napitnici. Med prisotnimi smo opazili več znanih obrazov iz Avellanede. Dobrodošli! Oni se hočejo postaviti tamkaj 7. februarja. Čestitamo njihovemu delu za solidarnost in zveznost v prid skupnosti. Trenutno smo pogrešali samo eno stvar: slovensko pesem. Nekaj kmalu se je oglasila in zbudila navdušenje. Dvorana se je napolnila z zvoki petja, ki je prihajalo iz dna src, ki so se čutila praznično razpoložena. Delavni organizatorji kosila so iskali medtem podpise. Na lepo narisanem pergaminu se je podpisalo vse, staro in mlado, kakor da bi hoteli reči gospodu rojaku: Ne v pergamin, v srce! G. Alojziju Mariču gre glavna zasluga za požrtvovalnost in dober uspeh.

Po pojedini v restavraciji smo se zbrali za skupno slikanje. Fotografija je dobro izpadla. Rojak g. Bac je medtem šale "zbijal" in nas razveseljeval s svojimi dovtipi in burkami.

Večernice, duet kora in oltarja.

Okrog štirih popoldne smo zopet stopili v cerkev za večernice. Pete litanije, duet, so se razlegale od kora do oltarja in se menjale s prelepimi melodijami, kakor n. pr.:

"Zapojmo na glas Mariji na čast,

Marija devica, nebeška kraljica, le prosi za nas..."

Nekaj takega sega v srce. Slovenci smo Marijin narod!

Na domu g. Leopolda.

Tale odstavek je epilog dneva. Kakor čebele okrog čebelnjaka smo se zbrali potem na gostoljubnem domu g. Leopolda Schnurerja na ulici Nueva Perseverancia. Gospa Štefanija je imela mnogo dela s postrežbo. Čeprav je Litvanka govori prav dobro slovensko. Veselo razpoloženje je hitro napolnilo hišo. Štirje sodčki piva so izdatno pripomogli. Spet so se oglasile pevke in dale pobudo. Moški zbor se je tudi pojavil s krepkimi grli. Vse naše pesmi so prišle na spored, od poskočnih domoljubnih do verskih. Marsikoga je ganilo, ko smo čuli razlegati se po salonu Marijine pesmi. Skupno prepevanje je bilo ojačeno s spremljanjem harmonike, ki jo je igral g. Gelt. Vesele popoldanske ure so hitro potekale med prijazno dru-

(Konec na str. 51.)

vizar al espíritu, la parte superior del hombre. Por este camino fatal se extravió el hombre carnal que desvió su mirada de las estrellas eternas. Vemos bien dolorosamente que jamás fué el hombre más bestia que lo que lo es hoy día en que, olvidándose de todo lo superior, llegó al punto de tener que concentrar todos sus esfuerzos en las matanzas de sus semejantes... Si no hubiese descuidado su destino eterno, si no se hubiese entregado a la búsqueda del placer, jamás hubiera llegado a una situación tan comprometida.

Con el ayuno se adquiere primero el dominio sobre el apetito y, con la mortificación sistemática, se somete al dominio del espíritu a todas las inclinaciones materiales. Las pasiones se hacen sirvientes útiles y fieles; en la sociedad se restablece la paz basada en el amor fraternal y sumisión filial hacia el Padre común, hacia Dios.

3. ASI BRINDA EL AYUNO LAS VIRTUDES Y LOS PREMIOS. Cumplida la primera tarea, la de reducir a los límites debidos las pasiones que impulsan el corazón y el cuerpo, se establece el equilibrio en la vida. La paz y la alegría son el primer premio del triunfo sobre sí mismo. Los siete vicios capitales, combatidos todos debidamente, ya no pueden trastornar la existencia de quien logró la sumisión de las inclinaciones viciosas, empezando primero por la gula, cumpliendo con el verdadero espíritu el mandamiento de la Iglesia sobre el ayuno y luego no dejándose

deslumbrar por ninguna de las otras pasiones, comprendiendo que la vida cristiana debe de ser un combate continuo. ¡Sí! Combate ininterrumpido, según el plan que nos trazó nuestro Jefe Supremo, Jesucristo. Si es cierto que trae con frecuencia luchas muy duras, — ya que en esta pelea busca meterse también el demonio para arruinarnos y privarnos de la dicha a la cual aspiramos, porque la parte inferior, la carne, se rebela como un caballo indómito — no es menos cierto que luego de conseguir la sumisión de las pasiones, brotan las virtudes contrarias a las inclinaciones viciosas, completando el ideal cristiano y humano, suavizando la sociedad e inundando el corazón con la paz y la dicha que el mundo con todas sus riquezas no puede proporcionar, que solo se consigue con el triunfo sobre sí mismo y no puede ser comprado con ninguna riqueza ni adquirido con ninguna recomendación ni extorsionado con ninguna violencia.

La Santa Madre Iglesia nos hace presente esta gran verdad al imponernos la ley de la Cuaresma, no para molestarnos, sino para indicarnos el único camino que conduce a la dicha temporal y eterna: el camino estrecho y escarpado de la mortificación.

Ella nos manda el ayuno corporal, pero nos aconseja aplicar los mismos métodos a las demás inclinaciones. ¡Que cada uno, discretamente, cumpla en sí mismo, llevando así la cruz en pos de su Maestro, Jesucristo, para conseguir la paz y la dicha que, como hemos visto, el mundo no puede dar!

Sedem let pri goriški Zadružni zvezi

Rušiti in vničevati zna vsak bedak.

Fašizem je v svoji blodnji vničil toliko vrednot, da že samo dejstvo razrušenja ponosnega goriškega slovenskega združništva, pri katerem so čez pol stoletja pomagali graditi naši najboljši možje, priča dovolj jasno v čast naše po njih vničene Zadružne zveze.

Ona je morala izginiti,

1. ker je bil njen socialno usmerjeni gospodarski načrt nasproten fašistični idejni plitvosti,
2. ker je njeno delovanje krepilo neodvisnost majhnega slovenskega človeka, kmeta, delavca, obrtnika in trgovca od italijanskega kapitala in
3. ker je radi tega ko nekaka obmejna trdnjavica ovirala ekspanzijo italijanskega nacionalizma in njihove takozvane kulture proti vzhodu.

Slovenski zadrugar je podlegel silni premoči fašistične brutalnosti, ki je imela proti njemu v svojih rokah vsa sredstva italijanskega državnega aparata, ki jo je tudi s cinično brezobzirnostjo in vse prej nego rimsko plemenitostjo uporabila. Saj so bili fašisti vselej in povsod veliki junaki, kadarkoli so se zavedali svoje številčne premoči in kadarkoli so dobro oboroženi korakali proti nepripravljenim in neoboroženim nasprotnikom, ki so bili v mejah Italije tako vedno brez vsake pravne zaščite. Mussoliniju gre "zasluga", da je znal iz brezlične tolpe strahopetcev, izvržkov družbe, skrahiranih in malo vrednih elementov ustvariti organizacijo. Z orožjem, ukradenim iz vojaških skladišč, po ceni doseženimi uspehi in več ali manj patriotičnimi frazami, prilagojenimi razpoloženju, razmeram in potrebam, je opijanil nje in sebe in tako slednjič s pomočjo te druhali usužnjil svoj lastni narod. Največja sramota Italije bo za večne čase, da je njen narod to dovolil in tako postal sokriv strahotnega svetovnega požarja. Zgodovina bo razkrinkala tudi vse tiste, ki so s svojim vplivom, s svojim kapitalom in tudi s svojim molkom ali celo odobravanjem vso to nesrečo omogočili.

Petnajst let je preteklo, odkar je s popolnoma nezakonitim utemeljevanjem goriški prefekt postavil goriški Zadružni zvezi komisarja. Kmalu potem je bila vničena in s tem povečala število žrtev splošnega načrta centralne fašistične vlade. Izpolnila se je bila tudi davna želja naših goriških nasprotnikov, ki so upali kovati kapital iz naše nesreče. Nič nas niso presenetili. Saj smo bili na vse že davno pripravljene in smo ta ukrep pričakovali. Že v jeseni poprej sem se bil oglasil v Ljubljani, da uredim svoj položaj. Bolelo nas pa je to, da so pri tem delu uničenja sodelovali tudi naši ljudje, nekaj pridkupljenih judežev in ne prav redki prismojeni omejenici.

Bliža se čas obračuna za vse krivice, ki smo jih morali prestati Primorci, in vsem krivcem, ki so v zadnjih letih celemu našemu nesrečnemu narodu povzročili toliko zla in trpljenja.

Ko se bo pri zeleni mizi obravnavalo vprašanje odškodnin, se ne bo smela pozabiti škoda, ki so jo Italijani napravili primorskim Slovincem in Hrvatom z vničenjem vseh kulturnih in gospodarskih ustanov. Tudi radi tega ne bo odveč, če se spomnimo v teh vrstah naše goriške Zadružne zveze, te naše nekdanje cvetoče in z gospodarskega stališča tako važne organizacije.

Daleč od okrvavljene in opustošene domovine, kjer so najbrž vničeni že mnogi viri, ki bi mi mogli služiti pri sestavljanju znanstveno bolj podprtega članka, zanašati se moram le na svoj spomin in nekaj maloštevilnih pripomočkov, ki sem jih slučajno prinesel s seboj v novi svet. Naj morebitni kritik to dejstvo dobrohotno vpoštevaj, če bi se mu dozdevala katera moja navedba ne dovolj jasna in v kateri podrobnosti manj točna.

MOJA LEGITIMACIJA

V svoje opravičilo, kako pridem do tega, da se lotim te naloge, tu prepisem uradno izjavo, namenjeno jugoslovanskim oblastim. Izpustim iz previdnosti imena in jo spremenim v nebistvenih stvareh. Original hranim med svojimi papirji.

"Podpisani izjavljujemo, da je bil velečastiti g. David Doktorič tajnik Zadružne zveze v Gorici, in sicer od leta 1920 do leta 1928. To službo je vršil ... na splošno zadovoljstvo vseh naših narodnih krogov, dokler ga niso italijanske oblasti prisilile, da je moral zapustiti Gorico in se preseliti v Jugoslavijo. Povdariti moramo, da je bila omenjena "Zadružna zveza" v Gorici centrala vseh slovenskih zadrug v Italiji in kot taka tudi najmočnejša narodna gospodarska ustanova v Italiji. Prav radi tega so se italijanske oblasti vrgle na to institucijo in s silo od nje odstranile veleč. g. Doktoriča, ... a malo za tem so to ustanovo vničili." Sledi datum s podpisom.

Popraviti moram majhno netočnost stilizacije: Zadružna zveza v Gorici ni bila centrala VSEH slovenskih zadrug v Italiji, ker so bile razne slovenske zadruge včlanjene pri Zadružni zvezi v Trstu in ker je imela goriška Zadružna zveza med svojimi članicami tudi razne hrvaške zadruge v Istri in na Lošinj.

FAŠISTIČNO SPRIČEVALO

Ko je bil Vladimir Gortan padel kot prva jugoslovanska žrtev fašistične justice, bil sem takrat že v Jugoslaviji, zavlada-lo je tam pri nas veliko razburjenje, ki je šlo italijanskim častnikarskim pisnom precej na živce. Da takrat nisem molčal, je bilo naravno. Zato so se Italijani name zelo hudovali. Tako pravi "Popolo di Trieste" od 19. marca 1929 v dolgem članku med drugim to le: "... zloglasni don Doktorič ... bivši upravitelj zloglasne Zadružne zveze (Zadruška Sveza!), ki je, izgnan v 1928 po zdravilnem nastopu vladnega komisarja v zaščito zakonitih koristi vseh članov, ušel v Ljubljano v naročje tistih velesrbskih in protitalijanskih organizacij, za katere je tudi že v Italiji delal na račun kmetov...".

Ne, ušel nisem, pač pa odpotova! z vednostjo gospoda prefekta in drugih oblasti, lepo s vlakom z goriške severne postaje, kjer se je tudi neki Italijan od mene poslovil z vzklikom: "Blagor Vam, ki imate domovino, kam iti, mi Italijani je nimamo!"

Odšel sem pa tudi toliko časa po izročitvi poslov pri zvezi, da bi me bila mogla oblast poklicati na odgovor, ako bi imela zato količkaj povoda.

Kako so zaščitili 'zakonite koristi' članov, pove zgodovina.

Da pa fašisti niso bili zadovoljni z menoj, je bilo tudi naravno. Kaj bi jim zamerili!

SODBA ITALIJANSKEGA STROKOVNJAKA

Te dni smo brali, da je bil pri spremembi italijanske vlade za finančnega ministra imenovan Giacomo Acerbo. Seznanil sem se s tem gospodom pred kakimi 19 leti, ko je bil predsednik vseitalijanske zadružne Konfederacije v Rimu. Ta ustanova je izdajala svoje glasilo "Cooperazione Popolare". Generalni tajnik Konfederacije nam je bil napravil obisk v začetku septembra 1924 in je v listu objavil vrsto prav navdušenih člankov o naši zvezi. Če je od nas odnesel tako izredne vtise glavni tajnik vseitalijanske zadružne Konfederacije, ki je bil prepotoval vso Italijo, da spozna osebo včlanjene zveze in njih zadruge, je bilo to za nas Slovence gotovo zelo laskavo. Takrat pa naša Zadružna zveza še ni bila dosegla svojega viška. V omenjenih člankih piše tako le o naši zvezi:

"Slovani imajo v Gorici važno zadružno središče, vredno največje pozornosti. V njej je včlanjenih 66 kmečkih posojilnic, številne kmetijske zadruge, kakih deset stavbnih zadrug, dve tiskarni in ena velika in močna čevljarska zadruga. S tehničnega stališča in v pogledu zadružne discipline je zveza

Rušiti, vničevati, to zna vsak bedak.
Z vžgalico otrok podnetiti najstrašnejši požar,
da groze oledeníš in se ti ustavi tvoj preplašeni korak,
ko gledaš ruševine zdaj, kjer dom presrečen stal je še pravkar.

Nebrzdane prirodne sile pesniki slavé.
Krasote te, nikar, nasilnik, ne prisivajjaj si!
Strasti, slabič, so tvoje senca le
nagonov komaj še neukročene zveri.

Le zlobni duh, laži in grdobije oče vse,
ki ubil je v sebi sliko Stvarnika,
zapravil prvi večno srčco sebi je,
peklensko seme, vzor je dela tvojega.

Kdoj vstvarja, v Bogu išče sebi vzor svetla
tako brezimni in priprosti kmet,
on zemljo rodovitno je za nas zoral,
in delavec, ki tebi, narod, omogočil višji je
polet.

Pa učenjak, ki knjiga mu je zvezdnato nebó,
in on, ki ljudstvo vodi pot navzgor, prerok,
pa mojster, ki očara nas z umetnostjo, —
kdorkoli dela in se trudi, božji je otrok.

Junakov vseh, ki kri prelili so
v obrambo vzorov, žrtcev zla,
ostal spomin hvaležni bo:
njim klanjajo se narodi in ljudstva vsa.

Svoboden duh je naš v najtežjih sponah še,
ta božji dar vzpodbujaja nas, on vliva nam pogum,
da delamo, da vztrajamo za naše brate vse,
da Njega hvalimo, ki je za to nam dal razum.

David Doktorič

Con motivo de la visita del P. Francisco Schnurer se celebró también una misa solemne en Avellaneda y luego le sirvió la Colectividad un banquete. La foto presenta a los participantes.

Tudi na Avellanedi so se rojaki prelepo ponesli 7. februarja. Pevci so slavljenca očarali, gostija je pa bila bratski obed vseh v gostilni pri Skaperju.

PUST IN POST . . .

Za PRVEGA se navdušuje staro in mlado, DRUGI je pa premnogim odveč. In vendar je poleg molitve post najbolj zveličavno sredstvo in poleg tega še telesnemu zdravju in srčni izobrazbi ter oblikovanju značaja nad vse koristen.

Človeško telo, kadar je v polnosti svojih moči, je kakor razbrzdani konj, katerega je treba s trdo brzdo in bodečo ostrogo ukrotiti, sicer vrže jezdeca v nesrečo.

Telo ima razna nagnenja, katera so nasilna, kadar so razbrzdana, zato pa je naloga našega življenja, da podredimo neredna poželenja. Vsi stariši vedó iz lastne izkušnje, kakšni postanejo otroci, katerih ne krote pravočasno . . . Božje postave nam kažejo meje, do katerih smejo človekove želje, da človek ne zaide v razbrzdanost, v časno in večno pogubo.

Sveta Cerkev pa nas v postnem času še prav posebno opozori na telesni post, s katerim naj človek odreče svojemu grlu jedi, da bo s tem dosegel več oblasti nad seboj, da bo zadoščeval za svoje grehe in da si bo s tem pridobil posebnih zaslug za nebesa, ker nam je sam Gospod Jezus pokazal z lastnim zgledom, kako zveličaven je post.

Postna postava je sledeča:

STROGI POST, da se ne sme uživati meso in da si je treba v jedi pritrpati je: 10., 12., 19., 20. marca; 2., 9., 16. in 23. aprila.

SAMO ZDRŽNOST, a meso se sme uživati, je 17., 24., 31. marca, 7., 14., 21. in 22. aprila.

Prepoved mesa je obvezna za vse, ki se pameti zavedajo in jih ne opravičuje poseben vzrok.

Zapoved zdržnosti obvezuje od 21. do 60. leta. Opravičeni pa so od nje vsi tisti, kateri radi napornega dela ne bi mogli spolniti svoje dolžnosti, če bi si pri jedi preveč pritrkali.

sijajno organizirana. . . Dr. Tamagnini (glavni tajnik) je našel pri slovanski zadrugi najpristranejši sprejem. Razgovor s prof. Doktoričem ni bil samo silno zanimiv kar se tiče obeh organizacij, ampak tudi bogat na medsebojnih nasvetih in migljajih, kakor pišemo na drugem mestu. Prof. Doktorič je spremljal dr. Tamagninija v Miren, kjer ima svojo tovarno obuval "Adrija", opremljeno s številnimi modernimi stroji, industrijsko zadrugo podjetje, ki zaposluje mnogoštevilne rokodelce in delavce. Ta zadruga si je pridobila že ves trg v beneški pokrajini in njena znamka je cenjena in iskana. Neposredno prodajo nadzoruje s svojevrstnim in vestnim knjigovodstvom. V naslednjih obiskih so pokazali dr. Tamagniniju Zadrugo tiskarno, kjer tiskajo razne časnike in brošure za izobrazbo družin. . . Dr. Tamagnini si je ogledal še lepo knjigarno in papirnico, urejeno po naših slovanskih prijateljih zadrugarjih v ulici Giosué Carducci (Gospodskaja ulica!), najvažnejše podjetje te stroke v goriškem mestu. Zadrugo zvezo označuje izredna disciplina, s katero se vrše odnosi med njo in članicami. Medsebojni stiki so tesni in pogosti, odvisne ustanove izvršujejo točno prejeta navodila. Posebne omembe je vredno, kako širi ta zveza zadrugo izobrazbo. Izdaja lastno glasilo, zelo elegantno tiskano in jako dobro urejeno, ki ga ne berejo samo voditelji včlanjenih zadrug, ker jim to nalaga dolžnost, ampak tudi številni priprosti zadrugarji. Zadruga zveza nadzoruje razen tega denarno gibanje svojih članic kot njihova osrednja blagajna, in sicer z velikim uspehom. *Slovansko Zadrugo zvezo moramo zato smatrati za eno najpopolnejših zvez, ki obstajajo v naših mejah.*"

Torej je dr. Tamagnini smatral našo zvezo za eno najboljše organiziranih v Italiji! Tako je sodil zadrugi strokovnjak. (Dalje sledi)

NEKAJ ZA STARIŠE

VZGOJA ZA ZMERNOST

Če govorimo o zmernosti, imamo lahko v mislih čno čednost, ki se prišteva med poglavitne; to je namreč čednost, po kateri krotimo vsako nedovoljeno, zlasti vsako čutno ali nečisto nagnjenje; to pa, kar je dovoljeno, le zmerno uživamo. — Poznamo pa še drugo zmernost, ki je nasprotna poglavitnemu grehu požrešnosti. O tej čednosti, o zmernosti v pijači ter o abstinenci, o zdržnosti alkoholnih pijač hočemo tu govoriti. — Zmernost v jedi in pijači je tista čednost, s katero krotimo vsako neredno poželenje po jedi in pijači in uživamo oboje le po pameti.

Ker ljudje vsled nezmernega uživanja alkoholnih pijač kršijo dolžnosti do Boga, do sebe in do bližnjega, ker povzročajo alkohol toliko gorjâ in nesreč, bodi vestna skrb ne le staršev, marveč tudi vsakega vgojitelja, da mladino pridno seznanja z nesrečnimi posledicami alkohola in da jo varuje pred pivskimi navadami in razvadami, še bolje, da jo pripravlja za popolno abstinenco.

Kaj pravi sv. pismo o vinu? Med Izraelci v babilonski sužnosti je bil tudi plemeniti mladenič Daniel, sin judovskega kneza. Kralj ga je z nekaterimi drugimi tovariši pozval na dvor, da bi se vzgajal za kraljevo službo. Ti judovski mladeniči so dobivali hrano iz kraljeve kuhinje; dajali so jim tudi najboljšega vina. Toda Daniel in trije njegovi tovariši sklenejo, da ostanejo zvesti božji postavi; zato prosijo oskrbnika, naj jim daje le preprosto hrano: sočivje in vodo. Oskrbnik pa reče: "Bojim se kralja; zakaj, ako bi videl vaše obraze bolj upadle, kot vaših vrstnikov, bi jaz zapadel smrti." Daniel odgovori: "Poskusi vsaj deset dni; potem primerjaj naše obraze z mladeniči, ki jedo od kraljeve mize; sodi in naredi potem, kakor se ti bo zdelo prav." Oskrbnik privoli in poskusi deset dni. In glej. Čez deset dni so njihovi obrazi lepši in bolj zdravi od drugih. Odslej so dobivali le sočivja in vode. Bog jim je pa tudi podelil veliko modrost in razsodnost." — Sv. Pavel je pisal Timoteju, ki je bolehal na želodcu in je bil popoln abinent: "Pij malo vina zavoljo svojega želodca in zavoljo svojega bolehanja."

Dasi se v sv. pismu ne zabranjuje zmerno uživanje vina, se vendar zdržnost visoko ceni. Hvali se sv. Janez Krstnik, ki opojnih pijač ni nikdar užival.

Naj zaradi nepristranosti navedemo na tem mestu, kako sodi o alkoholu izvedenec zdravniškega poklica (Dr. J. Mayer, Talgau):

"Bolnik gre v mesto in praša za mnenje dva zdravnika. Prvi mu strogo prepove kaditi; dovoli mu pa alkoholne pijače. Drugi zdravnik je mnenja, da mu tobak nič ne škoduje, obsodi pa vsako kapljico alkohola kot nevaren strup. Kako naj zdaj ravna bolnik? Če je boječ, se bo obojega varoval, kar bi mu gotovo ne bilo v škodo. V tem slučaju je pa izbral to, kar je bilo zanj prijetnejše: kadil in pil je dalje."

Zdravniku, ki v vsakem slučaju in vsakomur prepove vsako količino alkohola, ne bodo veliko verjeli. Res je: za pijanca in pivca iz navade nima zmernostno gibanje nič pomena; njemu se mora priporočiti in ukazati samo popolna zdržnost, ker mu vsako, tudi majhna količina alkohola voljo oslabi in podere vse dobre sklepe. Poštenjaku, ki se zna zatajevati in premagovati, bo beseda modrega zdravnika in zmernostnega pridigarja gotovo nekaj zalegla.

Kdorkoli je abinent in želi ostati, bi ga jaz pohvalil in potrdil v tem sklepu; spoštujem ga, naj bo abinent iz tega ali drugega vzroka. Če ne pije, da daje

lep zgled, če se zdrži alkoholnih pijač, češ da so škodljive, če se ne briga za opojne pijače, ker so predrage, — prav; spoštujem ga. Vsekakor ravna bolj pametno, bolj plemenito, kot človek, ki zapija čas, denar, zdravje, svco družino pa spravlja v revščino in nesrečo. Nezmerno uživanje alkohola uniči človeka duševno; za družbo ni več, marveč hira in hira ter končno izhira, ko bi drugače še lahko pošteno živel. Srce, obisti, jetra in drugi notranji organi postanejo krnjavi. Koliko nesreč, koliko zlodejstev gre na račun alkohola! Koliko nesrečnih zakonov in bolnih otrok ima na vesti alkohol! Zdaj pa vprašam: Kdo bi mogel naštet, kaj in koliko hudega povzročuje ogenj? Toda, če bi hoteli vsled tega ogenj sploh prepovedati, bi se osmešili. In če alkohol povzroča veliko zla in nesreč, so končno krivi teh nesreč le ljudje sami, ne pa alkohol kot tak. Pameten človek bo modro in previdno ravnal ne samo z ognjem, marveč tudi z alkoholom.

Mati bo svoje otroke zgodaj, večkrat in z vsem podarkom poučevala o nevarnosti alkoholnih pijač ter jim bo čim dalje, tem bolje zabranjevala vse take pijače, pa tudi tobak; kajti oboje lahko škoduje, potrebno ni ne to ne ono. Človek, ki puši tobak, se poprej privadi pijači, ker kajenje suši usta in jezik.

Dasi poznamo alkoholove zle in nevarne posledice, vendar moramo reči, da utegne tudi koristiti, če se le redko in v pravi meri uporablja. Prvi pogoj za koristno uporabo je majhna količina ali pa uživanje v razredčeni obliki. Seveda govorim o pravem, naravnem vinu, ne pa o pokvarjeni zmesi. Koliko takih pijač, zlasti žganih, zaužijejo ljudje, ki so zares škodljive in strupene!

Nekoliko vina utegne marsikomur pospeševati prebavo; po slabi prehrani, pri oslabeledosti, po okrevanju — ohranja alkohol potrebne beljakovine. V gotovih slučajih, če bolnik vsako jed izmeče, utegne majhna količina alkoholne pijače ugodno učinkovati. Če so pa obisti bolne, je vsak alkohol prepovedan in nevaren." —

V BERISSU . . . (iz strani 48.)

žabnostjo. Trebalo se je zahvaliti. Prosta tribuna, preprost stol, je štela takoj s pazljivimi poslušalci. Preč. g. Vladimir Zmet je častital Prekmurcem, ker so se odzvali v tako lepem številu počastit svojega rojaka duhovnika in se zahvalil g. Leopoldu in gospe za pogostitev. Preč. g. Franjo se je ginjeno zahvalil rojakom za poset, vsem pevcem z mladim g. Cirilom na čelu, znancem in svojemu bratu in gospodinjji, ki sta toliko napravila da je slovesnost krasno izpadla. G. Bela Preininger in g. Gomboc sta v imenu avellanedske delegacije oficialno povabila vse navzoče za prihodnjo nedeljo, kjer se bo ponovila podobna slavnost. Hočejo se postaviti in pokazati rojaku duhovniku, da hrepene po njegovem obisku v Avellanedo.

Tukaj bi lahko skončal kroniko tega dneva. Vsi so ostali z najlepšimi utisi in se pomenkovali. Skupna želja je bila da bi g. Schnürer kar ostal med njimi ali pa da bi vsaj večkrat ponovil obisk. "Sedemnajst let se nahajam tukaj, pa nisem doživel tako lepega dne", mi je nekdo dejal. Zvedel sem tudi da se gospodar restavracije ni mogel načuditi tako lepemu obnašanju naših ljudi. Naj jim gre v ponos!

Jaz pa dostavljam: ob tej priliki sta si segli v roke domačnost in veselje. Upam zato, da mi boste dali prav da sem vam prisvojil besede s katerimi sem začel uvod v kroniko: "Prekmurci, ljudje smo veseli

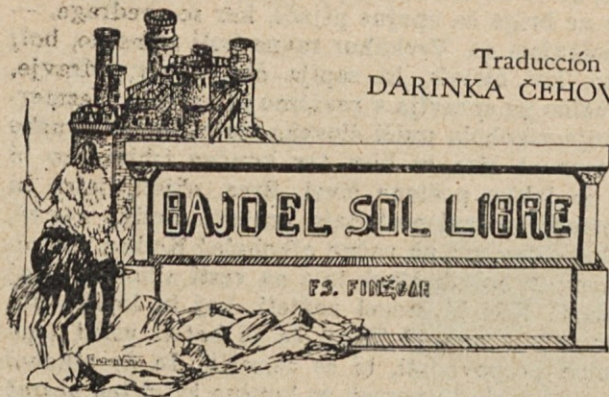
La Plata, v februarju 1943.

Vladimir Zmet.

ZDRAVNIKA POTREBUJETE?

OBRNITE SE NA DR. EUGENIO VILLAFANE odličnega strokovnjaka in plemenitega človeka, ki mu ni za denar, temveč za željo, da pomaga.

Rivadavia 8880 - U. T. 67-6452 — Vsak dan od 17-20 ure.

Traducción de
DARINKA ČEHOVIN

DECIMOTERCER CAPITULO

Por tres veces tronaron las trompetas; tres, los sonidos revolotearon por sobre las cuarenta gradas marmóreas por encima de las que se hallaba el César y el prisionero de Belizar, mientras aumentaba la expectativa entre el pueblo. El hipódromo bullía y gritaba; la multitud estaba borracha de vino y de alegría; los adinerados ganaban y perdían increíbles apuestas. Por la laguna, alrededor de la arena, navegaban pedazos de ruedas y carrós rotos. Los partidarios de los verdes o de los azules, cansados de gritar, vadearon la laguna, treparon las barandas, fueron trepando por la columna viperina, arrastrándose hasta alcanzar el cuello del inmenso gigante — Hércules; más allá arrancaban los eternos sicómores de las estatuas de Adán y Eva y los arrojaban a la arena; se arrodillaban ante la hermosa escultura de la amorosa y nostálgica Helena, se peleaban y empujaban entre sí, y ora clamaban a los verdes, ora a los azules, según cuál les pagara más.

Desde la bóveda del palco imperial, apoyada sobre veinte columnas de mármol, caía en fina lluvia el impalpable polvo de la perfumada peonia. Los jóvenes patricios, los afeinados oficiales, los intrigantes cortesanos hacían señas hacia la reunión del mundo femenino, que se agrupaba bajo el palco de Teodora y en los palcos vecinos.

Teodora no se movía. Sobre su frente se extendía una sombra, los labios apretados, el semblante aún más pálido; sus ojos brillaban y lanzaban relámpagos hacia las filas de los verdes. Tres veces las cuadrigas recorrieron el hipódromo; la emperatriz prometía su reconocimiento de señora y dueña a los azules; con todo, la victoria no se inclinaba hacia su partido. Los verdes y los azules tenían el mismo número de victorias.

De pronto, la Emperatriz se movió e hizo una señal con la mano. Se volvió hacia Irene, la hermosa cortesana que, pensativa, estaba sentada cerca de ella, y le ordenó buscar a Azbad. Fijó en su rostro una mirada escrutadora para leer en él el movimiento del corazón. Pero Irene permaneció indiferente, se levantó, cumplió la orden de la Emperatriz y, al segundo, el jefe de la legión palatina estaba arrodillado ante ella, inclinado hasta el suelo en su deslumbrante uniforme.

“¡Azbad, vé hasta Epafrodit y pregúntale si vencerán los potros árabes que compré por su intermedio!”

Azbad le besó el pie y se dirigió al palco de Epafrodit. Los ruidos y los gritos se acallaron; hablaba la emperatriz Teodora, cuya cabeza estaba ceñida por un nimbo de oro.

“¡Irene, Azbad es hermoso!”

“¡Hermoso es, santa señora!”

“¿Y tú lo amas?”

“¡Lo amaré si me lo ordena tu señoría!”

“¿Tu corazón no te lo manda?”

“¡Mi corazón es como el Juan el Bautista en el Jordán!”

“¡Criatura!, ¡te daremos langostas y miel en vez del dulce beso!”

“¡Y mis labios agradecerán tu bondad, oh señora!”

La emperatriz se volvió hacia Irene, en cuya cara no se reflejaba aún la pasión, en cuyos ojos temblaba el rocío como

en el caliz de la azucena, que se abre en la noche y saluda pura e inocente a la aurora.

Azbad volvía.

“Epafrodit, el más humilde siervo de tu señoría, se inclina en el polvo ante tí y jura, por la Santísima Trinidad, que los potros árabes ganarán. Jugó a ellos medio millón de escudos de oro.”

Se aclaró el rostro de Teodora. En ese instante tocaron las trompetas y de bajo las arcadas aparecieron las más hermosas cuadrigas.

La multitud enmudeció. Todos se movieron hacia las verjas; los ancianos temblaban, los jóvenes apretaban los puños.

Unos imploraban gimiendo a Cristo para que los ayudara. Corrían por los verdes cuatro caballos de Capadocia; por los azules corrían cuatro árabes.

Los aurigas levantaron los banderines; el hipódromo se estremeció como si se despertara el mar. Un poderoso godo, vestido con túnica azul, levantó un banderín en el que se distinguía el emblema de Teodora.

“¡La carrera de la Emperatriz!”

El rostro de los verdes empalideció, hubieran preferido tirar millones en el Bósforo para alimento de los diablos, o los hubieran dado a la iglesia de Santa Sofía, con tal de ganar y avergonzar a su más temible enemigo. Los que debían aplaudir a los azules y la corte, temblaban ante el temor de que perdieran los árabes. El mismo Epafrodit se empequeñeció y encorvó de terror; sabía que se jugaba su vida y sus riquezas; pensó cómo podría retirarse rápidamente del hipódromo, subir a la nave más ligera y huir; bajo las cejas refulgían y esperaban sus pequeños ojos.

La emperatriz se levantó. Sacó de entre las manos de Justiniano una tela blanca y la tiró orgullosa y decididamente a la arena. Cuando el blanco pañuelito tocó la arena, cayeron las riendas de las manos de los aurigas, se levantó la arena bajo los cascos, revolotearon las túnicas verdes y azules y juntos desaparecieron los carros en el recodo, alrededor de la pista, cerca de la columna viperina. La multitud no se movió ni se estremeció, todo se convirtió en un silencioso bloque de mármol. Se jugaba una carrera de millones, se jugaba la estimación de media ciudad, se jugaba la honra de la emperatriz y con ella peligraba su poder. Todos suspiraban, todos temblaban. Justiniano se tapó los ojos con la mano; sólo Teodora estaba en el borde del palco con los labios apretados, la mano cerrada y ni un nervio traicionó sus hermosas mejillas, tersas como el mármol, su ondulante pecho no se movía.

Cinco veces los caballos habían rodeado la inacabable pista. Por una cabeza, tal vez por un pescuezo, se adelantaban los verdes a los azules o los azules a los verdes. Siempre iban a la par. Nunca hubo en la arena tal expectativa. Los ricos ancianos, los patricios y los guerreros, que ya habían perdido y ganado millones en la arena, se mordían los labios en su espantosa incertidumbre, hasta hacerlos sangrar. La multitud se acercaba cada vez más a la balustrada, tanto, que ya peligraba desprenderse y caer con todos sus ornatos al polvo.

Los caballos comenzaron la sexta vuelta. La sexta, y luego la séptima. ¿Quién ganaría? Entonces el auriga de los verdes dejó las riendas. Un largo látigo silbó y cayó sobre los rápidos potros de Capadocia. Los caballos inclinaron las cabezas hasta el suelo, en sus hocicos apareció espuma y de un salto se adelantaron a los árabes por un largo entero. Entonces gritaron de alegría los verdes y de furor los azules. Los verdes gritaban:

“¡Golpea, guía, castiga, adelante, adelante!” Los azules azuzaban al godo: “¡Suelta las riendas, golpea con el látigo! ¡Es a propósito que no lo hace, mátenlo! ¡Dénle muerte!”

Siempre más se movían los musculosos brazos del godo,

las riendas estaban tensas como cuerdas, él casi pendía del carro; los caballos lo arrastraban junto con las riendas, que tenía atadas a la cintura. La distancia entre árabes y capadocianos aumentó un paso más. La espalda del godo se curvó peligrosamente, los caballos hicieron más veloz su carrera, la multitud presentía su caída de un momento a otro, lo veía perder el conocimiento y tumbarse bajo las ruedas, esperaba las escenas de un terrible drama. Se acercaban a la meta de la séptima vuelta. Una vez más y sería la última.

Poco antes de llegar al recodo, el godo se inclinó. Del lado de los azules se oyó un grito de terror. Millares de ellos llevaron las manos a la cabeza y se mesaron los cabellos. "Todo perdido!" Se taparon los ojos. Los verdes desbordaban alegría, tiraban guirnalda hacia los caballos, gritaban: "¡Victoria, victoria!" Al acercarse al recodo, el godo tenía un cuchillo en la mano. Cortó las riendas. Los árabes, librados, se enardecieron. Relampaguearon hacia el recodo y chocaron con los capadocianos, que tuvieron que abrirles paso; en esto, el godo golpeó por primera vez con el látigo, un segundo más tarde por segunda, luego por tercera vez. ¡Teodora ganó!

Tembló el hipódromo bajo el grito de la multitud, parecía el rugir de las olas del mar; las flores que cayeron en la arena en honor de la vencedora Teodora hubieran oscurecido al sol.

La emperatriz sonreía mientras sorbía en el cáliz de sus ambiciones. Se hicieron escuchar las señales y los heraldos anunciaron una hora de intervalo y repitieron la invitación hecha por la vencedora. El palco se desocupó y la corte se dirigió, por un corredor, al palacio, situado detrás del hipódromo. Azbad acompañaba a Irene.

"¡No hubo en el mundo otra emperatriz como nuestra señora!"

"¡Su poder lo vence todo!"

"¡Irene, tus mejillas son como la aurora! ¡Tú amas a los vencedores!"

"¡Yo amo a los héroes! Mi padre lo fué, vivió y murió como tal. ¡Mi tío es un héroe! El fuerte Taperos es invencible desde que es guardado por él."

"¡Oh, Irene, tus palabras son profecías y tu voz tiene los sonos del arpa de David! ¡Toda eres nuestra, hija de Bizancio. No hay en tu floreciente cuerpo ni en tu alma ni una gota de sangre de los antepasados bárbaros de tu madre."

"Los antepasados de mi madre son los gloriosos patriarcas de allende el Danubio."

"¡Con todo, son bárbaros!"

"¡Pero hermanos en Cristo!"

"¡Tampoco Cristo envió apóstoles a los bárbaros... Fué a Roma a quien le dió esa luz!"

"Pero dijo: ¡Enseñad a todas las naciones!"

"Dejemos los Evangelios, Irene. Que los discutan los monjes Irene, tú amas a la victoria ¡y a los victoriosos!"

"¡Amo a los héroes victoriosos!"

"Y si Azbad vence a todos los arqueros, Irene, ¿lo amarás?"

La jovencita se ruborizó, pero enseguida palideció.

"¡Irene lo amarás, dilo, habla! Madrugué y ayuné, fui a dormir temprano, tan sólo por tí, espera a que me corone el hipódromo, a que me condecere el Emperador, y pondré a tus plantas todas las coronas y los beneficios que me otorgue el Déspota! ¡Contesta!, ¿amarás a Azbad?"

"¡Amaré al héroe vencedor!"

Sus labios temblaron, ya llegaban al palacio. Se separaron.

Justiniano y Teodora fueron al salón de marfil. Cuando quedaron solos, el coronado emperador de toda la Tierra abrazó a su esposa, hija de un cuidador de osos, prostituta en Alejandría, Damasco y Bizancio, y le susurró:

"¡Tú poderosa, tú vencedora, única, la más leal, la más querida, la más fiel a su emperador!"

"Justiniano, quiero que queden abiertas para siempre las puertas del palacio para Epafrodit, ¡que se derrame sobre él toda tu bondad! ¡Él me regaló los caballos!"

"¡Tú cuidaste, tú poderosa! ¡Y venciste!"

Inmediatamente Teodora envió al hipódromo un emisario para que entregara a Epafrodit el anillo y un pergamino firmado por Justiniano. Cuando el secretario volvió, informó que Epafrodit estaba cubriendo la arena del hipódromo con escudos de oro que arrojaba al gentío para que gritara: "¡Viva muchos años la emperatriz!"

* * *

Cuando la corte hubo descansado, los heraldos proclamaron que el señor de las tierras y de las aguas de todas las naciones invitaba a presenciar el tiro con arco. En lo más alto, ataron un milano con una cadenita de plata. El emperador designó un lugar entre sus cortesanos y una gran distinción para el que lo matara tirando desde un caballo lanzado al galope. Los arqueros habían decidido la victoria de Belizar, por eso sería ensalzado y honrado el arco.

Epafrodit envió a Melchor hasta Radován e Iztok. Le ordenó decir a Iztok que debía intervenir. Ya había jugado a él grandes sumas. Ganó mucho dinero en las carreras, y el juego lo divertía. Todos apostaban a Azbad, a quien consideraban el mejor tirador. Epafrodit aceptaba por eso mismo las apuestas y jugaba a favor de su huésped Iztok.

Radován ya se había emborrachado. Gritaba y cantaba sin soltar el jarro.

"¡Hijito mío, eh, hijito mío, a ese pájaro lo matarías con una piedra, a ojos cerrados y a medianoche! ¡Eh, hijo mío! ¡Bebe, Iztok, bebe, borracho lo puedes matar!"

Reían y chaceaban todos los guerreros que se habían reunido debajo de la arcada para intervenir en la lid. Iztok no se reía. El hipódromo lo mareaba. Sus labios estaban ardiendo, pero no probó bebida. Vió al emperador, vió a Teodora, el resplandor y el lujo, el derroche, las multitudes salvajes y los afeminados bizantinos. Pensó en su fuerza, pensó en su patria y en todas las naciones que cargara de cadenas esa ciudad putrefacta. Y lo avergonzaba el que las naciones fueran vencidas por tales emperadores y gobernadas por tan pervertida ciudad. Juró por Perún que si quedaba vivo, los libres eslovenos no soportarían nunca los grillos de Bizancio.

Largo tiempo sonaron las trompetas antes de silenciar el estruendo de la multitud. Justiniano y su corte regresaban. A Teodora, la vencedora, le había sido entregado un blanco pañuelito para que diera la señal de iniciarse la lid. Todos los caballos de las caballerizas imperiales estaban a disposición de los tiradores. Unos tras otros galopaban alrededor de la pista, tiraban contra el milano y agujereaban el purpúreo techo, pero el milano seguía mirando desafiante a los tiradores. Volvía la cabeza, sacudía las alas, esquivaba alguna flecha, pero quedaba intacto.

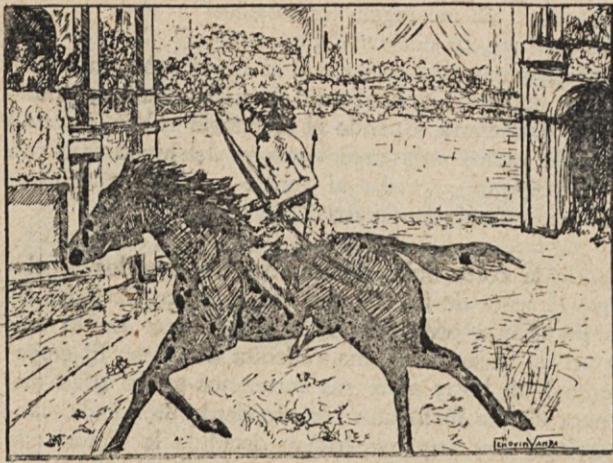
Entre la multitud se extendió la risa, se hacían bromas sobre tan admirables tiradores, se burlaban, tiraban contra ellos dátiles y naranjas, y se divertían como si en la arena actuaran bufones.

"¡El último!" Ordenó nuevamente Epafrodit por intermedio de Melchor. "¡Sé el último, Iztok!"

La fila de los tiradores disminuía. Muchos renunciaron, especialmente los cubiertos por la hermosa divisa de los ejércitos palatinos. Temían la lid.

Únicamente Azbad perseveraba. Reunió todo su valor para permanecer tranquilo. Pensaba en Irene, a la que amaba con innarrable pasión. En ese día quería ofrecerle su gloria de vencedor. Aguardaba firmemente. Varias veces observó el palco, pero no pudo distinguir a Irene. Estaba sentada, escondida y silenciosa. No se reía, ni miraba. Su corazón estaba arrodillado delante del altar y rezaba a Cristo para que la perdonara, que no venciera Azbad.

Sólo quedaban unos pocos arqueros. Entonces Azbad ya no pudo resistir más. ¡Que la suerte decida! Tomó tres flechas, el arco, y montó su caballo, al que nadie más que él

Iztok quería demostrar como tiran los eslovenos...

había montado. Largas semanas se había adiestrado en él.

Cuando apareció desde bajo del palco, se hizo un gran silencio, saludó a derecha e izquierda, otra vez se volvió hacia Irene: era inútil. En eso, empezó a galopar, silbó la primera flecha, el milano chilló furioso. Galopó por segunda vez, la flecha pasó silbando por encima de la cabeza, el hipódromo lo aplaudió. Y galopó por tercera vez todo alrededor. Su corazón estaba iracundo, el pulso le temblaba. Con todo, hizo un llamado a todas sus energías y se serenó. Sus labios murmuraban: ¡Irene, Irene!... De nuevo se distendió la cuerda, vibró, la flecha fué magistralmente tirada, pero en ese mismo momento el milano batió las alas, saltó y voló cuanto le permitió la cadena, la flecha le dió en una ala y le arrancó una pluma que cayó voluptuosamente sobre la arena. Entonces se levantó un huracán. El hipódromo se dividió en dos bandos: la mitad gritaba que Azbad había flechado al pájaro, y la otra mitad lo negaba, afirmando que lo había alcanzado sólo en una pluma, el pájaro estaba parado sobre el soporte y miraba enojado hacia Azbad. Los que habían apostado por él, aseguraban haber ganado, los que lo habían hecho en contra gritaban que no era verdad. El furor aumentaba a cada segundo y el hipódromo se hubiera convertido en una batalla campal entre millares de personas si el emperador no hubiera hecho tocar las trompetas. Como juez y más alto abogado declaró: "Azbad dió en el blanco, y no dió. Si nadie lo vence será premiado. Las apuestas siguen siendo válidas, si nadie lo gana, las apuestas sobre él son ganadas, sino perdidas."

Las trompetas avisaron el recomienzo de la lid. Azbad temía. En seguida corrió a ofrecer grandes sumas a los demás competidores para que se retiraran. La mayoría aceptaron el dinero, sólo Iztok y dos tracios no lo hicieron. Azbad fué hacia ellos. Se encontraron la mirada orgullosa del libre esloveno y la astuta y vanidosa del brillante bizantino. Nada contestó Iztok, su mirada hablaba: "¡Nunca estamos en venta los eslovenos!"

Y montaron los dos tracios, tiraron, erraron. Magníficamente volaron las flechas, casi tocando al milano, agujerearon la fuerte púrpura del techo y desaparecieron. Y quedaba uno todavía, un bárbaro, esloveno.

"¡El último!", tronaron las trompetas. El hipódromo se apaciguó, todos se volvieron hacia la arcada. Se mostró Iztok, con la cabeza descubierta, con sus magníficos bucles, envuelto en una larga túnica de terciopelo recibida de Epafrodit. Entre los espectadores empezaron las irónicas observaciones. "¡Eh, bárbaro, con túnica como los espíritus de Molok! ¿Esta vestal vencerá? ¿De dónde es? ¡Huesped de Epafrodit! ¡Inútil esloveno!"

Ofrecieron a Iztok arcos y flechas. Extendió la cuerda del primero, del segundo, del tercero, ¡tink!..., todos los arcos

V POSTU SE MOLLI SV. KRIŽEV POT PRI MOLITVAH. PRIDITE GOTOVO!

se quebraban. Fríamente tiraba al suelo las bellamente labradas armas.

La multitud estaba sorprendida.

Por último se decidió por un grande y tosco arco bárbaro. Después eligió la flecha, sólo una. Le ofrecieron otras dos, pero no las aceptó.

La multitud murmuraba sorprendida. La misma Teodora se inclinó sobre la arcada para poder verlo.

Después fué el mismo Iztok a elegirse el caballo: un maravilloso animalito salvaje, cuya patria estaba sobre el mar negro; lo llevó a la arena. Iztok hizo un gesto con la cabeza, se acercaron los sirvientes y desbrocharon y sacaron la silla.

La multitud gritó.

Entonces Iztok se sacó la túnica y la tiró lejos de sí. Alrededor de su cintura resplandeció el blanco cuero de oveja que Liubíniza le hubiera confeccionado, el libre hijo estaba junto al negro caballo, hermoso y arrogante; la misma Teodora apretó contra su ojo un pulido prisma para mirarlo, con avidez y solaz, músculo tras músculo, como si fuera la muralla que rodeaba a Bizancio.

Iztok puso la flecha tras su cinturón, tomó el arco con la izquierda, en la derecha las riendas y saltó sobre el caballo como una pluma. Se enderezó y empezó a galopar por la pista. La primera vez que la recorrió observó al milano; la multitud protestó airada porque no tiró.

La recorrió por segunda vez, con la flecha siempre tras la cintura, el caballo siempre en veloz galope. Iztok iba montado en él como un pájaro.

La multitud gritaba: "¡Tira, bárbaro! ¡Te burlas de nosotros! ¡Bájenlo del caballo!"

Iztok no oía ni veía. En él sólo latía una determinación; enseñarle al emperador cómo sabía tirar esa nación que destruyera a Hilbudi. Por tercera vez galopó al lado de la arcada; su mano asió la flecha, el arco se levantó, se hizo un inmenso silencio, como si se preparara una tempestad.

La mirada de Iztok se prendió del ave, ésta chilló y preparó sus garras. La invencible águila imperial tenía miedo del bárbaro. Iztok apuntó hacia allí su flecha, pero en ese segundo galopó como un relámpago a su lado.

El hipódromo atronó furioso. Los espectadores, enardecidos porque no tirara en su tercer galope, lanzaron sobre el arquero sus maldiciones e insultos, los restos de las frutas, y escupían en la arena; algunos se quitaban las sandalias para arrojárselas, otros se sacaron los cuchillos de la cintura y lo amenazaban con ellos. Pero entonces Iztok volvió con su caballo, ya estaba cerca de la meta; la flecha partió libre y atravesó al milano con tanta furia, que se rompió la cadena y el pájaro cayó al suelo, delante de la arcada, con el corazón destrozado.

Una irrefrenable tempestad de rabia se extendió entre los fanáticos y sacudió al circo desde su base. Desde los palcos llovían los laureles, las cortesanas saludaban al vencedor con sus pañuelitos bordados de oro, e Irene, con una inmensa alegría en las mejillas, murmuraba: "Gracias a tí, Cristo; y a tí, hijo de la patria de mi madre, ¡un beso!"

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

LA PAGINA PARA LA JOVEN

Joven que me escuchas, has mirado a un *tren caminando a toda marcha*? Ese tren eres tú, llena de vida y energías, capaz de realizar grandes empresas.

Pero el tren de tu vida debe caminar sobre los rieles y estos deben ser fuertes, bien cimentados porque en caso contrario, piensa... ¡que catástrofe!

La rectitud de intención y la lucha constante para corregir nuestros defectos, serán rieles magníficos, que deberán tener por base, el cumplimiento de los Mandamientos de Dios. Joven, tu debes ser buena ahora, porque de lo contrario, quizá no lo serás nunca. No pienses que tendrás tiempo para corregir y enderezar tus inclinaciones, porque después, quien sabe si tendrás fuerza para hacerlo; el arbolito pequeño de un tirón se saca, el que ha hecho raíces, ¡no!

Grabemos en nuestra mente, esto: *Ahora es cuando debo obrar correctamente* para poder ser feliz ahora y siempre, porque con mi heroísmo callado, pero de mérito incalculable, habre cooperado a que la humanidad mejore. Vivimos en sociedad, y su influencia va continuamente modificando nuestra vida, al mismo tiempo, cada una de nosotras, con su modo de ser, también ejerce influencia en los demás. Las personas con quienes vivimos y tratamos, tienen derecho de encontrar en nosotras, el apoyo necesario para llevar una vida digna de la naturaleza humana. Ahora bien, pensamos *si nuestra influencia, sirve de ayuda a nuestro prójimo para vivir dignamente*? Nuestros actos, nuestro modo de vestir y hablar, sirven para elevar a nuestros hermanos?

Ay de nosotras, si por nuestra culpa se rebajase o degradase su dignidad personal. El mal ejemplo produce siempre efectos desastrosos. Desde hoy preguntémonos siempre al ir a obrar, ¿que influencia ejercerá esta acción mía? Sobretodo con nuestro arreglo. (Fragmento de la conferencia de Noemí Arranguren.)

La próxima reunión tendrá lugar el 4. de Abril en Paz Soldán 4924 a las 15 horas.

ZA MLADENKE

PRIHODNJI SESTANEK bo 4. APRILA na Paz Soldán 4924 ob 15 h. — V predpustnem času marsikatera dekleta zgubi glavo. Na vseh krajih muzika, povsod ples, nesramno vsiljivo zalezujejo pohotneži brezbrizno nedolžnost v teh dneh. Pač je mnogo mladenk, ki se zavedajo svojega položaja in znajo pokazati "po čem so".

Na žalost je pa tudi takih nebroj, katere so kar omamljene, ko poslušajo sladke besede ničvrednega pustolovca, kateremu niti malo ni mar razdejanja, ki ga njegova brezvestnost povzroči nad neizkušnim dekletom.

Pozor dekleta! Sladke besede in obeti zlatih gradov so prav poceni stvar. Kadar boš pa jokala nad razvalinami življenja, tedaj se ti bo porogljivo smejal tisti, ki je ponižal Tebe in Tvojo tovarišico...

Ne pozabi, mladenka, da je mikavni čar Tvoj v tem, da se znaš braniti in da se vstrajno držiš!

Čeprav je okrog Tebe nebroj takih lahkoživk, ki jim ni mar resne besede in ne njihovega poštenja, Ti bodi častna izjema. Kmalu boš videla, da je prevarana tista, ki se je včeraj Tebi rezgetaje smejala, Ti pa boš ostala zmagovalka nad seboj in vredna sreče, katere si želiš in katero si moraš z žrtvo zaslužiti.

Tudi ne pozabi velike vrednosti zatajevanja, katerega v postnem času uresniči s postom, sebi v korist, drugim v dober zgled.

PRIHODNJI SESTANEK 4. aprila ob 15 uri na Paz Soldán 4924.

PRVO SV. OBHAJILO.

Božja beseda in večna resnica pravi: "Ako ne boste uživali kruha, ki ga bom jaz dal, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor je ta kruh bo živel vekomaj. Jaz ga bom obudil poslednji dan".

Te besede ne more nihče ovreči, lahko jo pa zanemari!

Poskrbite torej zase in poskrbite za otroke, da boste deležni tega največjega daru božje ljubezni in poročva večnega zveličanja.

Prvo sv. Obhajilo se bo vršilo takoj po Veliki noči. Zato takoj prijavite otroke sestram ali pa g. Hladniku.

POZIV ROJAKOM.

Mi tukaj v miru uživamo kos kruha, med tem ko naši bratje in sestre, stariši in otroci tam doma trpe nepopisno gorje.

Trenutno jim ne moremo pomagati. Toda ni daleč dan, ko bomo mogli! In tisti trenutek naj nas ne najde nepripravljene.

Zato je potrebno, da začnemo v okviru Bratovščine Rožnega venca stvarno akcijo v ta namen.

Bratovščina bo organizirala smoterno zbirko v denarju in če bo mogoče tudi v blagu, da bomo imeli nekaj v rokah, ko pride dan svobode.

Na sejah sta obe veji bratovščine sklenili započeti s to akcijo in zato pozivamo ne le člane temveč vse rojake, da se izkažejo. Zbirka bo na vpogled vsakemu, da ne bo kdo v skrbeh, kam gredo denarji.

Najboljši način pa bo, da prispeva vsak mesečno določeno vsoto.

Zato prosimo, da se izkažite velikodušne, ko se oglasi pooblaščen nabiralec s posebno nabiralno polo.

Opozarjamo, da bodite previdni, ker se vtegne javiti tudi kdo, ki bi pod to pretvezo pobiral za sebe!

Naj bo dokaz naše hvaležnosti za nezasluženo dobroto, da smo rešeni tolikega trpljenja naših bratov, naša velikodušnost njim v pomoč.

KAM BOSTE POSLALI OTROKE V ŠOLO

NA PATERNALU deluje že 6 let slovenska šola kot "postescolar". Lepo število slovenskih otrok je že bilo deležno blagodati te šole in stariši niso mogli najti dovolj besed zahvale častitim sestram, ki so jim otroke tako lepo vzgojile.

15. marca se ta šola zopet odpre in bo imela notranje in zunanje gojence.

NOTRANJJI GOJENCI plačujejo 40 \$ na mesec za vso oskrbo. Sprejemajo se samo fantki.

ZUNANJIM, otroci obojnega spola, kateri se zbirajo čez dan, da nepostopajo po cestah, se da pomoč za izvršenje šolskih nalog in se jim da pouk v slovenščini. Plačujejo 3 \$ na mesec. Starost od 6 let naprej.

MEDIO PUIPILOS, imajo tudi opoldne hrano za 50 centov dnevno.

Poskrbite za dobro vzgojo Vaših otrok in da se nauče tudi materinega jezika.

Vsi gojenci te slovenske šole so redni učenci bližnjih državnih šol.

Priglasite Vaše otroke na Paz Soldán 4924; U. T. 59 - 6413.

NA SARANDI so otvorile duhovniške frančiškanske sestre šolo v ul. SAN SALVADOR 47 višina Mitre 4100.

OPAZOVALEC

ČAST. G. DAVID DOKTORIČ je prišel 26. febr. v Buenos Aires po službenih poslih. 28. febr. je on imel službo božjo na Avellanedi in na Paternalu. V svojem nagovoru je prav posebno poudaril zaupanje v božjo Previdnost, katera nas bo srečno izpeljala iz sedanjega brezupnega položaja, če bo naša vera in ljubezen do Jezusa dovolj globoka.

Prijavil je tudi svoj podpis k skupni okrožnici slovenskih duhovnikov.

P. GREGOR RECELJ, duhovnik cistercijskega reda, rojen na Tirolskem, čigar oče je bil iz šent Jerneja na Dolenjskem je tudi prigljal svoj podpis k skupni okrožnici. P. Gregor živi v novi šoli v San Andrés (San Martin) in imate rojaki, ki tam blizu živite, priliko, da pri njem opravite sv. spoved.

P. LUDVIK PERNIŠEK, znani rojak, salezijanski duhovnik na argentinskem jugu je tudi prijavil podpis na okrožnico slov. duhovnikov v Buenos Airesu.

Nova žrtev smrti je postal
Ignac Makše

doma iz Mirne peči na Dolenjskem. Že pred več meseci se je ponesečil pri padcu iz stavbenega odra. Toda, zdelo se je, da je ozdravel. Zopet se je vrnil na delo, toda prehitro. Nekaj mesecev je šlo, nato je pa spet začutil bolečine, ki so ga spravile v bolnico. Zdravniki so zdvojili nad njim. Vrnil se je na dom, kjer je visel več dni med življenjem in smrtjo, dokler ni 24. febr. zatisnil oči in bil naslednji dan zakopan na pokopališču v San Justo, kamor spada v občino.

S pridnostjo in varčnostjo si je zgradil prav lep dom blizu Av. General Paz v Villi Celine, kjer je zatisnil oči, potem, ko je prejel svete zakramente.

Zapušča žalostno ženo in 4 letnega sinčka.

Maša za Jožefa Mežnaršič bo pri sv. Roži 14. marca ob 12 uri; ne pa 19. marca!

† V New Yorku je umrl Fran Brkljačič, uradnik jugoslovanskega poslanstva. Rajni je bil znan tudi tukaj. Pred 7 leti je bil namreč uradnik jugoslov. poslanstva v Buenos Airesu. Prišel je semkaj ob enem z dr. Stojadinovičem in z njim, tudi odšel v Sev. Ameriko. Po materi je bil Slovenec.

Imel je prav lepo poslednje slovo od rojakov v Sev. Ameriki.

Tudi tukaj so se ga spomnili njegovi prijatelji in ste povabljeni vsi rojaki na sv. mašo zadušnico, ki se bo darovala zanj na Paternalu 7. marca.

POBIJANJE BREZ PREVDARKA

22. julija je znana ljubljanska posestnica ga. Sitarjeva zaprosila za dovoljenje, da gre urediti žetev pšenice na svoje polje, ki leži izven Ljubljane zunaj Viča, kajti nad gibanjem okrog mesta vlada najstrožja kontrola. Peljala se je iz mesta na polje s služkinjo. Na potu sta jo spremljala dva vojaka. Ko so privozili že blizu njive (na mostičku pri Bokalcu) se je nenadno pojavila četa partizanov, ki so ubili oba vojaka.

Posledica tega uboja je bilo grozovito pobijanje. Najpoprej je padel, še isti dan neki Bojt, 38 leten delavec, ki je živel v Vrhovcih ob tržaški cesti. Pobili so ga s strojno puško ko se je vračal z dela. Nato so vojaki drveli k Zg. Vrhovcu, kjer

je Bojt padel, so aretirali Vrhovca in 4 glave živine in 2 konja in vse odpeljali s seboj.

Naslednji dan je drvelo 40 fašistov z 20 strojnimi in 200 grenadirji po Tržaški cesti in so navalili na selišče najbolj siromašnih ljubljanskih ljudi "Druga Sibirija" kjer so divjali nad ljudmi, poropali vse, kar so našli, zažgali pa 22 bajtic. Iz mesta pa so pripeljali Sitarico in služkinjo ter so ju na grozovit način mučili ter umorili. Na istem mestu so justificirali tudi osem možkih iz "Sibirije", ktere so po dolgem mučenju ustrelili. Tudi med gorečimi hišami so še divjali nad siromaki, kateri so si hoteli kaj rešiti in ustrelili še 6 drugih.

Ubiti so bili sledeči naši ljudje:

Rihar, delavec, 73 let; Janežič, železničar, 70 let; Bohelj Jan, delavec, 70 let; Lamovš, delavec, 70 let; Žirovnik, delavec, 52 let; Hirs, krojač, 43 let; Rovšek, delavec, 44 let; Ravnokril, delavec, 42 let; Ogrinc, delavec, 40 let; Bojt, delavec, 40 let; Panogac, železničar, 38 let; Guštin Karl, delavec, 36 let; Bohelj (gluhonem), 28 let; Mavzer, krojač, 19 let; Kožuh Ivan, delavec, 18 let; Sitar Ana, posestnica, 28 let; Služkinja omenjene, 19 let.

Vsi označeni so bili 24. julija pokopani na pokopališču na Viču, izvemšji Bojta, ki je pokopan pri Sv. Križu. Na Viču jih leži skupno 14 med tem ko Sitarjeva in njena služkinja ležita v posebnem grobu.

SLOVENCİ OBŠOJENI V VOHUNSKEM PROCESU

24. okt. je bil pred posebnim sodiščem v Rimu proces proti 13 obtožencem, ki so vsi Slovenci, nekateri ital. državljanji in celo v vojaški službi. Znano je namreč, da so nekateri naši fantje v laški armadi zelo aktivni in dobavljajo orožje četnikom.

Znano je tudi, da deluje neznana skupina ljudi na tem, da bo preskrbljeno takoj za orožje našim fantom, kateri so ujetniki v Italiji, kadar pride zlom, da bodo takoj nastopili in zaprečili prelivanje krvi po deželi.

Nekatere naše pa je zasegla kruta sila in so bili postavljeni pred sodišče. Obtoženi so bili vojaškega vohunstva v vojnem času na ozemlju bivše Jugoslavije, na bivši meji, v "Villa del Nevoso", v "Goriziji", "Triestu", Udinu in drugod, in sicer od leta 1938 do vstetega leta 1941. Med njimi je bilo 5 obsojenih na smrt, in sicer Josip Rojc, Anton Gržina, Jesip Žefrin, Franc Vičič in Vincenc Hrvatini. Izmed ostalih so bili obsojeni: Giovanni Primo na dosmrtno ječo, Ivo Stegar na 24 let, Josip Žnidaršič in Anton Grbec na 16 let ječe. Trije obtoženci so bili zaradi nezadostnih dokazov oproščeni. Obsodba petih na smrt obsojenih je bila izvršena danes ob zori nekje v okolici Rima.

O P O Z A R J A M O,

da sta prevzelo gostilno

"SLOVENSKI BAR"

na Avellanedi — Chacabuco 501
rojaka

IVAN HOZJAN in
ŠTEFAN KRAMAR

ki vlijudno vabita vse rojake.

Otvoritev s plesom v

SOBOTO 6. MARCA ZVEČER.

POŽGANE VASI

Med vasmi, ki so jih Nemci v zadnjem času požgali, je tudi vas Zavodna v občini Golinik in vas Korena v občini Krašnja.

S HRUŠICE pri Jesenicah so v zadnjem času odselili 60 železničarskih družin.

SUHORSKI ŽUPNIK JANEZ RAZTRESEN

je padel 2. avgusta kot žrtev zločinskega napada. Pristaši "osvobodilne fronte", ali boljše razbojniki, ki se poslužujejo položaja za svoje zlohote načrte in katerim je osvobođenje domovine zadnja skrb, so pobili že več najvrednejših slovenskih mož in celo vrsto duhovnikov; tako so tudi prišli prve dni v avgustu na Suhor, vdrli v župnišče in odpeljali župnika Janeza Rastresena in ga ubili.

Župnik je bil star 50 let. Na Suhorju je deloval že 13 let in bil zelo priljubljen, ker je bil zelo dober duhovnik.

Podrobnejših podatkov o njegovi smrti ni.

IZ BELE KRAJINE

Zadnji dnevi v Beli Krajini so bili hudi. V Metliki in Črnomlju so Italijani izropali in nato porušili hiše vsem tistim, ki imajo kakega svojca v hribih.

Drugod po vaseh pa hiše takih rodbin zažgejo in vse ljudi odpeljejo v konfinacijo. Iz vlaka je videti vse polno pogorišč — gozdovi ob progah so posekani, celo vinska tuta je izruvana v razdalji 500 m od prog. Kljub temu so bili zadnji teden trije napadi na vlak. Napadi niso uspeli, posledice pa so grozovite. Dne 3. avgusta so odpeljali iz Bele Krajine 300 mož v internacijo. Dne 4. avgusta so selili ljudi iz Semic. Od Semic do Črnomlja so požgali vse zidanice, da ne bi nudile zavetja partizanom.

NA GORENJSKEM JE BILA PROGLAŠENA NEMOČJA

27. sept. je bil v Kranju na "Hitlerjevem trgu" razglašen zakon o vključenju Gorenjske v Nemško državo. To ceremonijo je vodil "gauleiter", ki je v svojem govoru "dokazal", da je Gorenjska nemška dežela od pamtveka. Šele humanizem in renesansa so v ljudstvu zdramili idejo slovenskega jezika. Iz Ljubljane in iz Srbije pa so podpihovali to gibanje. Danes pa, tako je nadaljeval, je nastopil čas, ko je treba temu rovarjenju napraviti konec in postaviti nepremakljive mejnike nemškemu rajhu na jugu. Gorenjska je nemška in se je že naučila tudi peti hitlerjevske pesmi....

Bistveni cilj mojega dela je, tako je zaključil, zatreti poslednje klice, ki ogrožajo nemškega duha in osredotočiti vse sile te dežele v skupnem delu velikega rojha.

Nato je sledila takoj naredba za nabor, katerega se morajo vdeležiti vsi, ker sicer se odrečejo pravicam rajha in od njega ne smejo pričakovati nobene pomoči, temveč le kruto preganjanje.

JESENICE

so spet dobile obisk četnikov. V celem triglavskem pogorju imajo četniki mnoga skrivališča. Ko jim je zmanjkalo potrebsčin so v decembru navalili na Jesenice, kjer so pobili 150 Nemcev in našli vsega, kar so potrebovali. Poročilo ne pove, ali so se na Jesenicah utrdili za boj. Toda to je malo verjetno. Najbrže so odhiteli s plenom nazaj v skrivališča v Krajljestvu Zlatoroga.

SPET DVA LJUBLJANSKA

Umril je vseučiliški profesor inž. Igo Pehani, ki je deloval na tehnični fakul-

teti kot pravnik. Najprej je bil predstojnik rudarskih okrožnih uradov v Sloveniji. 1929 l. pa je postal profesor. Njegova smrt je bila nagla.

Dr. CHOLEVA, tudi vseučiliški profesor je preminul nagle smrti. Kakšna je bila ta smrt, tega poročilo ne pove...

JUGOSLOVANSKI DOM V LONDONU

24. sept. je bil v prisotnosti članov vlade, kralja in predstavnikov vseh za vezniških držav, tudi Rusije, otvorjen z vso slovensostjo jugoslovanski dom v Londonu.

V JUGOSLAVIJI

bijejo Italijane z italijanskim orožjem. Sicer je to znana stvar, kakor je znan dovtip izprejšnjih časov: Z Italijo lahko začne Jugoslavija vojsko z golimi pestmi. Dovolj bo nabojev za puške in kanone za en dan, ker drugi dan bodo Jugoslavi že dobro oboženi z italijanskimi puškami in kanoni... katere bodo njim vzeli... Tudi to pot se tako godi. Bolj zanimiva pa je pot italijanskega orožja, katerega je Mussolini poslal v Španijo in se je sedaj pojavilo v Jugoslaviji. Uganka je, kako je iz Španije prišlo tisto orožje v roke jugoslovanskim četnikom. Španska vlada je dala na zahtevo Italije tole pojasnilo: "Po končani revoluciji je bilo vse preostalo orožje prodano nekemu južnoameriškemu prekupčevalcu. Kaj je on z njim napravil, tega španska vlada ne ve..."

VLAK V PREPAD

Nekje blizu Jastrebarskega na progi iz Zagreba v Karlovac, so četniki, ki imajo svoj sedež v bližnjem Žumberku, nastavili past vojaškemu vlaku in je bilo baje 100 mrtvih in 400 ranjenih vojakov.

NA OTOKU RABU

je interniranih 10.000 Slovencev, največ stari ljudje, ženske in otroci. Zaprti so v jetniškem taborišču, ki je vse obdano z bodečo žico.

LJOTIČ IN PEČANAC

znani osebnosti iz bivše Jugoslavije, ki sta pristala na sodelovanje z Nemci, sta sedaj prišla v zapor, ker nista podpisala vsega, kar se je od njiju zahtevalo. Tako plačuje Hitler.

ODMEV IZ DOMOVINE

Častiti g. Hladnik.

Čital sem v zadnjih 2 številkah o zverinskem postopanju z našim slovenskim narodom, pri katerem so bili prizadeti tudi moji sorodniki. Št. 179, stran 237, pod naslovom "Med Ljubljano in Grosupljem" kjer so bili ustreljeni trije moški

(Vel. Lipoglav) Anton Trontelj (občinski odbornik). Njegova in moja mati so sestrične. Št. 180 (16), 20 aprila 1942, pri Stični na Vel. Dobravi pri Plankarju (pišker so šli trije fantje (moji bratje) k četnikom. To je moj rojstni dom, mojih starišev, ki so bili še živi pred dvema letoma. Martin Podobnik (Plankar), mati Marija Podobnik roj. Erjavce, vel. Kompolje, Muljava; in mlajša sestra (21 let) Jožefa. Prosim Vas ako imaste natančnejše podatke izvolite mi jih sporočiti. Imam veliko sorodnikov okolu Stične, Višnje gore, Muljave in št. Vida pri Stični. Imel sem enega bratranca Podobnik, ki je študiral za zdravnika v Ljubljani. G. Alojz Erjavce (bratranec moje matere) višji državni uradnik in rezervni častnik, v Ljubljani, roj. v Kriški vasi nad Višnjo goro. S rojaškim pozdravom Franc Podobnik

MENIHI KOT GUERILSKI BOJEVNIKI

Londonski "Leader" prinaša sledeči članek: Miron Nikič, menih iz zapadne Jugoslavije je vstopil v guerilske oddelke in poziva narod, naj se združi v borbi proti sovražniku. Velika nagrada je bila razpisana za glavo meniha Nikiča, ki ni samo govoril, temveč na čelu skupine 10 pravoslavnihi svečnikov postal guerilski vodja.

"Brat je mio koje vere bio", je izjavil Nikič pozivajoč Hrvate, Srbe in Musli-mane, da vstopijo v vrste junaških guerilskih bojevnikov.

ODMEV SLOVENSKEGA TRPLJENJA V AMERIKI

New York. (JIC) — Prinašamo besedilo govora g. senatorja Elbert D. Thomas o laškem in nemškem preganjanju slovenskega naroda.

Senator Elbert D. Thomas je v svojem govoru obtožil sile osišča, da so se odločile izbrisati iz zemlje slovenski narod. Senator iz Utah je omenil, da je dr. Miha Krek podpredsednik jugoslovanske vlade izjavil, da je bilo iz Slovenije, zasedene od Lahov, odvedenih v koncentracijska taborišča 130.000 Slovencev.

Senator Thomas je tudi povedal, da je bilo iz Slovenije, ki je zasedena od Nemcev, izgnano 160.000 mož, žen in otrok v Poljsko, Srbijo, Hrvaško in Nemčijo. Po poročilu dr. Kreka je bilo v Mariboru in na Bledu, umorjenih od nacistov 1064 talcev, 16 vasi pa je bilo požganih in vse prebivalstvo pomorjeno.

"To je zares nekaj nov zakon krutosti in strahovlade", je dejal senator Thomas. "Prizori, po deželah zasedenih od osi-

šča, nam kažejo, kaj nam Hitler obeta s svojim takozvanim "novim redom".

KULTURNO DELO SLOVENCEV

DR. FRANC GRIVEC — ZARJA STARE SLOVENSKE KNJIŽEVNOSTI

Lep dokaz neupogljive slovenske trme in žilavosti je knjiga, ki je izšla letos spomladi v Ljubljani pod gornjim naslovom. V času, ko tujčev pritisk prepoveduje vsak kulturni ali književni razmah, je založila Ljudska knjigarna v Ljubljani to študijo o brižinskih spomenikih, ki na 64 straneh obravnava jezikovne in druge sledove Cirilovega delovanja med Slovenci, ki jih je pisatelj našel v brižinskih spomenikih.

O naših slavnih brižinskih spomenikih so v zadnjih letih odkrili mnogo pomembnih stvari. Prej smo mislili, da potekajo iz 10. stoletja. Dr. I. Grafenauer pa je dokazal, da so vzorci za II. brižinski spomenik ter za nekatere dele I. in III. brižinskega spomenika nastali že v prvi polovici 9. stoletja. Da je ta trditve pravilna so pokazale tudi preiskave vseučilišnega prof. Grivca. Grafenauer je dokazal, da je pravzorec opomina k pokori (II. brižinski spomenik) nastal po latinsko-nemških predlogih (Exhortatio ad plebem christianam ter Adhortatio ad penitentiam). Prelat dr. Grivec je na teh ugotovitvah gradil dalje. Prišel je na srečno misel, da je začel preiskovati književno obliko in vsebino brižinskih obrazcev. Po uporabi tega merila je podprl mnenje večine jezikoslovcev, da je II. brižinski spomenik odvisen od cerkvenoslovanske književnosti. Nanovo pa je odkril, da se pozna-jo na njem sledovi Cirilovega delovanja med Slovenci. Obrazci teh spomenikov so bili prirejani že pred Cirilovim prihodom, Cirilova šola jih je sprejela ter jih preoblikovala in izpolnila. S tem je II. brižinski spomenik uvrščen med najodličnejše stare cerkvenoslovanske spise ter s tem med najzanimivejše spomenike starejše krščanske književnosti.

V tej knjigi podaja dr. Grivec številne razloge za te trditve. Da bi bili dokazi razumljivejši, prinaša tudi vse tri brižinske spomenike v slov. prevodu in v izvornem besedilu s temeljitimi razlagami.

SLOVENSKI LETALEC UBIT

Walsenburg, Colo. — V zrakoplovni nesreči v Alaski, ki se je dogodila 2. septembra 1942, je bil ubit štabni narednik Slovenec Peter F. Verbič, star 26 let. Rojen je bil v Fort Smith, Kansas, odkoder je še kot otrok prišel s starši v Walsenburg, Colo. V armadi je služil že dve leti. Bil je član SNPJ. Zapušča starše in dve sestri.

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devoto

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsakvrstna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021
Telef. 51-5184.

TIENDA "LA PALMA"

Vse potrebno za perilo in razne potrebščine za moške, ženske in otroke!

Ne bo Vam žal, če se oglasite.

JOSE BOZICH

GUIFRA 1462

PIÑEYRO

HOTEL IN RESTAVRACIJA "PACIFICO"

ANTON BOJANOVIC

CHARCAS 767-9 Telef. 31-8788.

Blizu Retira! V centru mesta!

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

VSA STAVBENA DELA Dovodne in odvodne inštalacije izvršuje

Luis Daneu

PERU 832

U. T. 34 - 3405

AMERIŠKE DEŽELE BODO SLUŽILE SVETU ZA VZOR

Chicago, Ill. — "Delovati moramo roka v roki, da uspostavimo v deželah zapadne poloble resnično krščanski socialni red in, da nudimo svetu vzor pristne krščanske kulture."

Tak ideal za uravnavo sveta po vojni je začrtal tukajšnji nadškof Stritch v svojem govoru, ki ga je imel ob nedavnem tukajšnjem zborovanju, prirejenem od katoliške dobrotelne konference. Povdarjal je, da se morajo človeške pravice postaviti na trdno podlago, češ, da je sicer lepo govoriti o teh pravicah, toda ostati ne smejo samo v besedah.

Po mnenju nadškofa, ki ga je izrazil v tem govoru, ste obe Ameriki, severna in južna, poklicani, da se predstavite svetu kot vzor bratstva. Obe ste prejele svojo kulturo iz Evrope ter obe veže skupna vera in skupna človekoljubnost, toda doslej ste bili nekako tuji druga drugi, in sicer zlasti zaradi razlike v jeziku in zaradi velikih razdalj, in tako je končno prišlo do tega, da ste poznali druga drugo le po napakah in slabotnih mestih.

Nastopila pa je zdaj nova doba, je povdaril nadškof, in obe Ameriki ste se pričeli spoznavati ter skupno graditi na zapadni polobli krščanski socialni red. Začetek v tem delu je naravnost sijajen. Med tem, ko se po drugih delih sveta dvigajo absolutistični narodi, da si podjarmijo sosede, si na zapadni polobli izražajo dežele svoje dobro sosedstvo kot podlago za svoje medsebojne odnose. Zdaj preostaja le še, je dejal nadškof, da postavimo te krščanske ideje na preizkušnjo v mednarodnih odnosih, namreč, da pri teh odnosih vlada popolna pravičnost in ljubezen.

V CELJU je bilo ustreljenih 2 oktobra 15 Slovencev kot represalije.

V MARIBORU isti dan 17 ustreljenih.

NIKOLA TESLA

eden največjih Jugoslovanov je v Sev. Ameriki umrl 8. jan. Rojen je bil v Liki, inje srbskega pokolenja, a bil je zaveden Jugoslovan in svetu širno znan kot iznajditelj v električnih, mehaničnih ter kemičnih iznajdbah. Posebno zaslužen je v televiziji. Vseh njegovih iznajdb je čez 900. Objavljal je svoje iznajdbe v treh jezikih: angleško, francosko in nemško. Sodeloval je v vseh največjih znanstvenih revijah.

Doživel je visoko starost 86 let in je umrl sredi dela, kajti če tudi je bil že nekoliko slab, svoje delavnosti ni opustil.

Zgodba njegovega življenja je kaj pisana. Ko je prišel v Ameriko je imel samo 4 cente v žepu in je začel z najponižnejšimi deli na cesti, a končal kot največji učenjak. Kljub slovesu in znanstvenim uspehom je umrl kot siromak.

GORENJCI MORAJO NA VOJSKO

Na prekanjen način so izvabili Nemci od nekaterih Gorenjcev podpis, da so sprejeli nemško državljanstvo in s tem seveda tudi dolžnost služiti v nemški vojski. Gorje pa tistemu, kateri ni podpisal predložene prošnje. Nemški časopis v zagrebu javlja iz Celovca: Pacifikacija Gorenjske je že davno izvedena. Večji del komunistične bande je vničen. Vsi prebivalci, kateri so se priglasili za "Narodno Unijo" in se s tem pokazali kot lojalni državljani, so dobili nemško državljanstvo. Oni kateri pa nočejo biti deležni pravic nemškega državljanstva, niso zavezani z vojno dolžnostjo, zato pa tudi niso deležni zaščite, ki pristoja državljanom — oni naj umrjejo lakote!

O tem seveda nič ne piše, da je tako postopanje v popolnem nasprotju z med-

narodnim pravom, po katerem nihče ni napačno pravice na noben način siliti pod orožje prebivalstva osvojenih dežel.

ZOPET SO NA VRSTI KOPRIVE

V prvi svetovni vojni se je pokojna Avstrija proslavila z uniformami, ki so jih napravljali iz kopriv, ker ni bilo drugih tekstilov na razpolago. Sedaj poročajo iz štajerske in Gorenjske, da je tudi tam zapovedano, da šolski otroci nabirajo koprive in jih oddajajo vojaškim oblastem Koprive nabirajo tudi na Madjarskem. Nemci imajo v teh mesecih velike skrbi, kako bodo oblekli svojo armado v zimskem času, zlasti pa tiste milijone, ki bodo na ruski fronti. Lanska ostra zima jim je povzročila ogromne izgube, ki jih sedaj tudi sami priznavajo. Koprive sicer pečejo, če pa tudi grejejo, to vedo samo prusijaški "znanstveni veleumi".

ROBIDNI LISTI KOT ČAJ

Nemške oblasti na Koroškem so zaukazale, da morajo šolski otroci in tudi ostali prebivalci, ki drugače niso zaposleni, nabirati robidne liste, ki jih uporablja armada kot nadomestek za čaj. Tudi to ni nikak nov izum, pač pa so ga poznali že v prvi svetovni vojni. Po vsem se vidi, da so Nemci s sirovinami precej pri kraju. To je bilo tudi leta 1918 in posledice niso izostale.

ODLOK

V dneh 25., 26., 27., 28. junija in 1. julija 1942 je bilo brati v ljubljanskem "Jutru" sledeče:

Visoki komisar za Ljubljansko pokrajino in poveljnik XI. Armadnega Zbora objavljata:

Dne 7. t. m. so nekateri uporniki ubili postajenačelnika na DRENOVEM GRIČU in njegovo ženo.

V noči na 13. t. mm. so uporniški elementi umorili na BREZOVICI nekega Slovenca in 2 njegova sina, ker se je upiral, da bi odpeljali njegovega tretjega sina.

V noči na 14. t. m. so nekateri komunisti ubili ŽUPANA V HORJULU in njegovo ženo.

Sklicujoč se na proglas z dne 24. aprila t. l. in ker je brez haska potekel določen rok za aretacijo povzročiteljev omenjenih zločinov, je bila odrejena ustrelitev 8 oseb, ki so zanesljivo krive komunističnega in terorističnega delovanja.

Kazen je bila izvršena 23. t. m. ob 11.15.

Ljubljana, 26. junija 1942.

IZPRED VOJAŠKEGA SODIŠČA

Vojaško vojno sodišče Višjega Poveljništva Oboroženih Sil skupine "Slovenija-Dalmazija", odsek v Ljubljani, je na svojem zasedanju 12. junija 1942 izreklo naslednjo sodbo v kazenski zadevi proti

1. Pokovcu Srečku, pok. Franca in pok. Franciške Zupančič, roj. v Medvodah 16. maja 1892, bivajočemu v Vel. Laščah, orožniku, Slovincu, nahajajočemu se v begunstvu,

2. Bizjaku Karlu, sinu Karla in Josipine Verbanovič, roj. v Triestu, 7. avg. 1911 (izseljenec od l. 1919), občinskemu tajniku, ter

3. Gačniku Jožefu, sinu Antona in Terezije Zakrajšek, roj. 18. avg. 1900 v Opalkovem pri Vel. Laščah in tam bivajočemu, mlinarju.

Obtoženi so: a) da so pripadali prevratni stranki (čl. 4. Ducejeve naredbi z dne 3. oktobra 1941), ker so bili člani družbe, stremeče za nasilnim prevratom političnih in socialnih uredb države; b) da so izvajali prevratno propagando (čl. 5 Ducejeve naredbi z dne 3. oktobra 1941), ker so z neposredno propagando skušali porušiti politični in socialni red v

AQUI DESCANSA EL
PADRE JOSÉ KASTELIC
DE 42 AÑOS

HIJO DE LAS MONTAÑAS SLOVENAS.
CAPELLAN DE LA COLECTIVIDAD YUGOSLAVA.
QUISO PLANTAR LA CRUZ EN EL ACONCAGUA.
PERO, MIENTRAS SU CUERPO NO LE AYUDO
SU ALMA, AMANTE DE LO SUBLIME,
SE ELEVO SOBRE TODAS LAS ALTURAS.
EL 8 DE MARZO DE 1940

V MIRU POČIVAJ SLOVENSKE ZEMLJE SIN,
VNETI LJUBITELJ VISOKIH PLANIN,
NARODU BI SI VODNIK DO VEČNIH VIŠIN!
HVALEŽNI ROJAKI.

AGRADECEN ESTE MONUMENTO A LA CASA FORN
Y AL ARQUITECTO SÚLCIC.
LOS YUGOSLAVOS-FELIGRESES DEL FINADO.

La placa recordatoria de R. P. José Kastelic en el cementerio del Puente del Inca. — El tercer aniversario de su muerte se recordará el día 19 de Marzo con la misa en Sta. Rosa a las 12 horas.

državi; c) soudeležbe pri oboroženem krdelu (č. 110 k. z. in čl. 16 Ducejeve naredbi z dne 3. oktobra 1941), ker so bili člani oborožene tolpe, ustanovljene za izvrševanje zločinov proti državi. Dejanja so bila ugotovljena v januarju 1942 v okolici Venkih Lašč.

Iz teh razlogov sodišče na osnovi čl. 483, k. z. proglašava Pokovca Srečka, Bizjaka Karla in Gačnika Jožefa za krive sodelovanja pri prevratni družbi in članstva na oboroženem krdelu ter obsoja vsakogar izmed njih v dosmrtno ječo z zakoničnimi posledicami.

Na temelju čl. 479 k. z. oprošča sodišče obsojence Pokovca, Bizjaka in Gačnika zločina prevratne propagande zaradi pomanjkanja dokazov.

Sodišče odreja objavo pričujoče sodbe v izvlečku po enkrat v ljubljanskem "Jutru" in v "Piccolo" v Trieste.

(Kakor se iz gornje vesti vidi, je v Ljubljani prepovedano pisati Trst v slovenski obliki, ampak se mora uporabljati samo italijanski način).

NA LUHARJU pri Pivki so bili prve dni junija ubiti 3 Italijani. Italijani so se grozovito maščevali nad mirnimi vaščani. Ustrelili so 34 ljudi, 6 obesili ter požgali 7 vasi. Brez strehe in brez vseh sredstev je ostalo 840 ljudi iz omenjenih vasi.

ANGLEŠKO ČASOPISJE O ODPORU V SLOVENIJI

London, 20. oktobra. — Londonski "Times" prinaša članek o sabotaži v Sloveniji, v katerem izjavlja, da v Sloveniji osiše kljub vsem protiukrepm ni uspelo, da zaščiti važne železniške proge in križišča, ali zatre sabotažo. Vest, ki prihajajo iz Italije dokazujejo, da tudi v Italiji Slovenci slede svojim bratom v zasedeni Sloveniji.

V Divači pri Trstu je bil nedavno poginjan v zrak vojaški vlak. 50 mož je poginilo, a ranjenih je bilo preko sto. V Komnu so bili porušeni štirje električni transformatorji, nakar so Italijani razpisali visoke nagrade za podatke, ki bi pripomogli do izsleditve krivcev. Policija je uvedla različne varnostne ukrepe, a železniško progo je zastražila vojska, ki je ustanovila posebne oddelke za to službo.

Krščanska socialna načela

SODELOVANJE CERKVE PRI REŠITVI DELAVSKEGA VPRAŠANJA.

CERKEV JE VARUJINJA DELAVSKIH PRAVIC.

Z zaupanjem se lotimo predmeta in s popolnoma Našo pravico, kajti tu gre za ono vprašanje, katerega sprejemljiva rešitev se gotovo ne bo našla, če ne bo pomagala vera in cerkev. Ker smo pa mi čuvarji vere in predvsem mi upravljamo one zadeve, ki so pod cerkveno oblastjo, zato bi očitveno zanemarili dolžnost, če bi molčali.

Gotovo zahteva tako važno vprašanje tudi drugih delo in prizadevanje; tu mislimo na vladarje držav, na gospodarje in bogataše in končno na delavce same, za katere se borba vrši. To pa trdimo brez oklevanja, da bodo zastoj vsa prizadevanja ljudi, če bo zapostavljena cerkev. Cerkev namreč je, ki jemlje iz evangelija nauke, s katerih močjo more spor ali popolnoma poravnati, ali pa ga gotovo more ublažiti s tem, da mu vzame ostrino. Ona je tista, ki si prizadeva ne samo učiti duha, ampak tudi s svojimi zapovedmi voditi življenje in pravnost posameznikov, ki uprav delavski stan izboljšuje z mnogimi prekoristnimi ustanovami. Ona hoče in se poganja za to, da bi se združile razsodnost in moči vseh stanov v ta namen, da bi se čimbolj smoteno ugodilo zahtevam delavcev ter smatra za potrebno, da se v isto svrhu — seveda s premišljeno zmernostjo — uporabijo celo zakoni in oblast države. — Leon XIII: Delavska okrožnica.

Ideje so, ki preoblikujejo vekom lice, to se pravi: ne meč, ne revolucija, ne sirova sila ne morejo trajno preobraziti človeške družbe; to morejo storiti le ideje in sicer ideje Kristusove. Kristus je socialni kralj sveta. socialna beda, dokler ne zavlada svetu trojna ideja, ki jo je oznanjal Kristus: ideja resnice, pravičnosti in ljubezni.

Ta nauk je Kristus izročil apostolom, to je cerkvi, ter ji naročil, naj ga oznanja celemu svetu, rekoč: "Pojdite torej in učite vse narode in učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal." (Mt. 28, 19—20.) Zato je napačna trditev, da se cerkev nima brigati za razna socialna vprašanja. Gotovo je in tudi resnica je, da je cerkvi vseeno, kako se ljudje organizirajo, kako si posameznik prisluži svoj kruh, kako se sestavljajo države in kako se vladajo, toda glasno mora dvigniti svoj glas, kadar koli in kjerkoli se krši pravni nauk Kristusa, ona mora učiti vse brez izjeme idejo resnice, pravičnosti in ljubezni in obsojati vse, karkoli tej ideji nasprotuje.

Nikakor nočemo tajiti dobre volje ustanoviteljev raznih socialnih sistemov, s katerimi so tekom stoletij skušali pomagati bednemu človeštvu, toda v kolikor

so njihovi nauki nasprotovali temeljnim socialnim idejam krščanstva, v toliko so bili obsojeni v smrt. Kal smrti nosi v sebi tudi novodobni marksizem, ker nasprotuje resnici (historični materializem) in ljubezni (nasilna revolucija). Ostalo bo, kar je v njem zdravega, nauk o krivičnem prilaščevanju nadvrednosti (kar odgovarja krščanski ideji stroge pravičnosti), drugo bo izginilo. Edino cerkev je, ki neomajno zvesto brani in po svojem poklicu mora braniti temeljne ideje preustrojitve človeške družbe, kajti edino ona je v posesti socialnih resnic.

Socialna resnica je, da je za ohranitev družbe in reda potrebno spoštovanje oblasti.

Socialna resnica je, da mora ta svetna oblast, naj si že nastopi v katerikoli obliki, biti v službi pravičnosti in ljubezni, da ni neomejena, da nasproti svojim položnim nima samo pravice, ampak tudi dolžnosti in da nikakor ni opravičena rabiti oblast, da bi zatirala pravico.

Socialna resnica je, da je božja postava nad človeško postavo in da je v slučaju, če med njima nastane spor, treba uporabiti nauk apostola Petra, da moramo slušati Boga bolj kot ljudi.

Socialna resnica je, da ima le Bog neomejeno pravo in da ima človek le omejeno pravo in da tudi večina nima neomejenega prava, če ni v skladu s pravičnostjo.

Socialna resnica je, da morata dobro in resnično uživati v človeški družbi vso svobodo in zaščito in da država sama sebi spodkopuje temelje, če hoče do zla in dobrega biti nevtralna.

Socialna resnica je končno, da tam, kjer ne zadoščajo zakoni pravice, da zaščitijo bedne in slabotne, mora vladati ljubezen in da mora biti obveznost, izvirajoča iz ljubezni in vesti, prav tako sveta, kakor obveznost, ki izvira iz zakonov.

Te in druge socialne resnice so take, da je edino na njih temelju možna trajna rešitev socialnega vprašanja. Le na tej podlagi je možna trajna sprava med tako imenovanimi "razredi" v človeški družbi. Poudaril sem trajnost, kajti trenutna rešitev ni vredna boja. Nikdar ne smemo pozabiti, da moramo tudi pri rešitvi socialnega vprašanja imeti pred očmi človeka z vsemi njegovimi slabostmi in nagnenji, ne pa morda svetnika. Tak rod je pa treba vgojiti in sicer vsak nov rod zopet znova vzgojiti. Trenutna sprememba lastnikov oblasti in denarja ne more prinesiti trajne rešitve, dokler ni zagotovljena trajna socialna vzgoja ljudi, kakor jo more izvesti le vera in cerkev. Oblast in denar imata namreč, kakor nas uči zgodovina, tolik vpliv na človeško srce, da prejšnjega zatiranca spremenita v novega samoderžca, ki nujno povzroči novi upor. In tako bi se zopet ponavljala stara zgodba...

(Nadaljevanje)

SLOVENC V EVROPI IN IZVEN NJE

Razen Slovencev v Jugoslaviji (pred vojno, ker zdaj so Slovenci nasilno odvedeni v razne tuje kraje) imamo v Evropi predvsem še naši narodni manjšini, brž za mejami v Italiji in Avstriji (Nemčiji), od tega v Italiji (Julijski Krajini) okrog 425.000 in v bivši Avstriji (na Koroškem in Zgornjem štajerskem okoli 90.000). Okrog 6000 Slovencev imamo še ob Rabi na Madžarskem in 2000 na ostalem Madžarskem. Vse to je naše živo narodno telo. Razen tega imamo že povsod po Evropi raztresene Slovence, zlasti po večjih mestih, zlasti veliko pa je naših izseljencev v Franciji, Nemčiji, Belgiji in Nizozemski. V Franciji živi okrog 40.000 izseljencev, in to predvsem v industrijskih področjih na severu (departmenti Nord in Pas de Calais) in na severovzhodu, v Loreni (departmenti Moselle in Neutrhe-Moselle). V južnovzhodni Belgiji, v po-

krajini Limburg (krajci Eysden in Waterschee) Slovencev, pretežno rudarjev, je zdaj okrog 6000, na skrajnem jugu Nizozemske (Herrlen) pa okrog 3000 naših ljudi. V Nemčiji se ceni število Slovencev na 50.000, največ v industrijskih predelih Porenja in Westfalije (Dortmund, Essen), ter v Zell in Weisental ob severni švicarski meji. Od ostalih evropskih držav ima precej Slovencev še Španija, češkoslovaška, Poljska, Romunija in Bolgarija. Razen Slovencev v Jugoslaviji ter manjšin na Koroškem in Primorskem, živi torej po Evropi raztresenih še okrog 110.000 Slovencev.

V državah Sev. Amerike (USA) živi čez 250.000 Slovencev in sicer največ v državah Colorado, Illinois, Indiana, Kansas, Michigan, Minnesota, Utah, Washington, West Virginija, Wisconsin. Prav posebno mnogo Slovencev pa imata državi Ohio s središčem v mestu Cleveland in

Pennsylvania (Forest City, Johnstown, Pittsburgh). V Kanadi je okrog 20.000 Slovencev, v Južni Ameriki, predvsem v Argentini nekako 40.000, v vsej Ameriki torej okrog 310.000. V Avstraliji se ceni njih število na 700, v Aziji na 1200, v Afriki na 8000 (predvsem v Egiptu). Izven Evrope bi torej živelo okrog 320.000 Slovencev. Število vseh Slovencev na svetu pa bi znašalo nekako 1.900.000.

V BUENOS AIRESU JE UMRL AGUSTIN P. JUSTO,

markantna osebnost v argentinskem javnem življenju, ki si je v teku svojega odločnega javnega delovanja kot predsednik republike nakopal mnogo sovražnikov; prav to je dokaz njegovega uspešnega dela. Niti najbolj zagrizen njegov nasprotnik ne more tajiti, da je nastop njegove prezidencije rešil deželo neznosne krize, ki je prej tlačila Argentino.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Pasco 431

Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2560.

“Slovenska Krajina”

Na Avellanedi smo pa praznovali lepo nedeljo 7. februarja na štero smo se že naprej celi teden pripravljali. Prišla je nedela. Meša je bila zapisana na deseto vöro. Dosta ljudstva je prišlo od seh strani; tüdi iz Berisa naši rojáki so se lepo izkazali, da jih je dosti prišlo k meši na Avellanedo. Kapela je bila puno nakločeno, ko se je začela meša. G. Šnurcr so zapeli glorio, ta da je lepo odmevalo. Pa tüdi naši pevci in pevke so se lepo potrudili svojimi lepimi pesmi, štere vodi g. Ciril Kren, organist in pevovodja na Avellanedi. Pri maši su pridgali g. Šnurcr. So posebno spomenili, da naj se ne izpozabimo na Boga, da naj radi v cerkev hodimo in da naj molimo Boga tüdi domo pri hiži, da nas ne bo strah smrti.

Po končanój meši smo vsi bili pozváni na obed, ki je bil pripravljen v gostilni našega rojaka g. Skaperja. Obed je bil bogato obložen z vsem in še s pogačami in rétaši in s siatko káplico, tak da nam nej falilo nikaj. G. Rožman su držali govor. Pozdravili so g. Šnurcrja in njim želeli v imenu vseh, da bi bili stanovitni v svojoj reverendi, štero nosijo, da bi dosta düš sprebrnili in pripelali g. Bogi. G. Preininger, bivši predsednik “Slovenske Krajine”, su pozdravili v imenu društva. G. Preininger so tüdi pozdravili v španskem jeziku da so se zahvalili nakaterim, šteri niso razumili po našem jeziku. G. Andrej Gomboe so pozdravili, da Bog živi in ohrani zdravje g. Šnurcrju.

Za obed so priskrbeli Smodiš Anten, Alojz Čerpnjak in šte-

fan Gomboc. Čast. g. Zmet, naš slovenski duhovnik, ki so prišli iz La Plate, so se tüdi zahvalili; da se tako zadovolni in veseloga čutijo med Prekmurci. Niso se mogli zadosti zahvaliti, ker so Prekmurci veseli in korajžni ljudje. Obijubili so nam, če bo le mogoče, da pridó večkrat nas obiskat.

Po končanem obedu smo vsi šli k litanijam.

Po litanijah so še nekateri šli na južino in tako se je veselo skončalo. S tem se lepo spominjov g. Šnurcr, ki so iz Prekmurja in so veseli bili, da so tukaj toliko svojih rojakov našli. Že duga leta nejsu gučali svojega jezika, tak da njim je žmetno šlo gučati po našem jeziku. Bog daj, da bi še več naših duhovnikov mogli dobiti tü med nás.

“Slovenska Krajina” je mela 20. februara vinsko trgatcv. Je bila lepo obiskana. Je bilo res vesela zabava za vse vesela.

Bojnee Franc

* * *

Iz Avelianede, Slovenci, se vsem lepo zahvalimo, ki ste prišli in ste napolnili kapelico ob priliki slavnostne svete maše, ker so jo obslužili trije duhovniki. Častiti naš domačin g. Šnurcr, ki so u svojem obisku nás vse počastili, da so nám obslužili dvakrát mešo in enkrát popoldán božo službo.

U predgi so nám omenili, ka smo se domá pred jestvinov in po jestvini znali prekrížiti in se kaj pomoliti. Zakaj pa smo záпустиh isto lepo slovensko navado in v vsem postali bol nemárni do Boga.

Pri skupnem obedu so govorili več govornikov, naši domačini. In vsi za čast našega rojaka, ki smo je imeli med nami. Mánkali so še g. Hladnik. Oni bi se nám tüdi kaj pregovorili lepo, in tüdi kaj za smeh kako so nám že vnookrát.

Tak pa vsem ide lejpa hvala in čast ženskam in moškim, ki so náredli vnoغو stopájov za to lepo slávnost in še vnoغو so u žep ségnéli.

Tak pá, ljubi Slovenci naši: Slávnosti se največkrát začno cerkovnou in potlé se svétskim. Pridite! Daj Bog, da sigdár veselo pridete in ták odidete.

J. Ž.

PARTIZANSKE ČETE SO DRUGAČNE

V zadnjih mesecih je prihajalo posredno iz Jugoslavije in neposredno iz Moskve, vedno več vesti, o takozvanih partizanskih skupinah, ki so se organizirale največ v Bosni. Kakor vedno v času vojaških vpadov, so bili v teh skupinah v začetku najbrže ljudje, katere je osvobodila meščanska vojna ali propad vladnih organizacij. Toda, jasno je zdaj, da so tüdi še nekaj več. Nekaterc teh čet so sestavljene iz razbojnikov in avanturistov ter so ubijale in plenile brez razlike in se včasih spepadle tüdi z general Mihajlovičem.

Polagoma pa so se komunisti organizirali in so postali vodilni element tega gibanja. Danes obstojajo močne skupine teh takozvanih partizanov. Nekateri jih

cenijo na skupno 60.000. Nagy in Tito, madžarska komunisti, vodita nekatere teh čet. Drugi zopet, ki slede bolj interesu, nego ideologičnim ali političnim smernicam, načelujejo drugim skupinam.

S časom je postalo jasno, da uživajo nekatere teh partizanskih čet posredno ali neposredno podporo Moskve in da jim Rusi najbrže tüdi pomagajo z denarjem. Istočasno so moskovski in komunistični listi v nekaterih deželah začeli napadati generala Mihajloviča in ga črniti.

Nekateri deli prebivalstva razkosane Jugoslavije so se razljutili radi objestnosti nekaterih partizanov, se uprli proti njim in uničili nekatere izmed najbolj krutih in brezobzirnih tolp. Često je prišlo do spopadov tüdi med četniki genera-

la Mihajloviča in partizani, katere v Moskvi imenujejo “Narodno vojsko”.

Ta naraščajoči boj med četniki in partizani — o katerih bi človek mislil, da se bodo združili v cilju uničenja skupnega sovražnika — pomeni več nego le manifestacijo krčev, v katerih se zvija Jugoslavija. To je obenem nov izraz prastarrega konflikta, ki že dolgo razdvaja balkanske narode. Jugoslavija gleda deloma v Rim in proti zahodu, deloma pa v Carigrad in proti vzhodu. Rusko zanimanje za jugoslovanske partizane je več nego neposredni interes do tega, da nadlegujejo Nemce. To zanimanje je dalekosežno in mnogi opazovalci so mnenja, da postavlja Rusija tu mejnike svojih zahtev na povojnem Balkanu.

A M A R O

MONTE CUDINE

A Z A F R A N

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

BELGRANO 2280

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE

Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

Obrnite se v vseh pravnih zadevah na našega prijatelja spretnega advokata

Víctor E. Clement

A B O G A D O

Estudio: SAN MARTIN 233, IV.

Horario: 10—12, 15—17.

Telef. 33-6435; 63-3253